Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β΄ ΘΕΣΣΑΛ. Β΄ 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὀρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄ - ΕΤΟΣ 59ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 957 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ΄ ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὄργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ΄ ἔτος 59ο Τεῦχος 957
Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2009

Ἱδρυτής:
Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:
Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

Διευθυντής:
† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:
† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

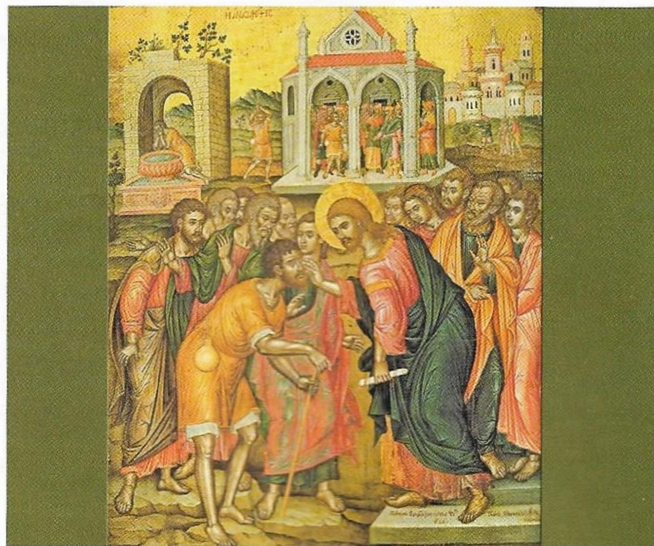
Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων
Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 $ Η.Π.Α.
Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

ISSN: 1107-6763

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr
Ἐκτύπωσις: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033
www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Τά ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται
εἰς τήν διεύθυνσιν.

Εἰκών Ἐξωφύλλου:
Ἡ Ἀνάβλεψη τοῦ τυφλοῦ (1686).
Ἐμμανουήλ Τζάνε Μπουνιαλῆ, ἱερέως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ἡ ἁπλή ἀκρόαση τοῦ νόμου εὔκολα λησμονεῖται, ὄχι ὅμως καί ἡ πράξη, γι᾽ αὐτό τήν ἀκρόαση τοῦ νόμου πρέπει νά ἀκολουθεῖ καί ἡ πράξη γιά νά ὁδηγεῖ καί στή σωτηρία».

(Ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης, «Ἀόρατος Πόλεμος»)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΕΤΟΥΣ 2009

Ἐπί τῇ εὐσήμῳ καί πανενδόξῳ ἑορτῇ τῶν ἑορτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῇ σήμερον Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, ἔμπλεα χαρᾶς οὐρανίου ἀπονέμομεν πατρικῶς παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας τόν κοσμοσωτήριον χαιρετισμόν,

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Ἐπισυνάπτομεν δέ καί τόν φωτόνυμον ὕμνον: «*Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια*», διότι «*ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος*»!

Ὁ Σταυρωθείς Κύριος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν αὐτεξουσίως πατήσας τόν θάνατον καί σκυλεύσας τόν Ἅδην, ἠλευθέρωσε τόν Ἀδάμ σύν πᾶσι τοῖς ἀπ᾽ αἰῶνος δεσμίοις νεκροῖς εἰς τά Βασίλεια τοῦ Ἅδου.

Ἀστράπτει ὅθεν νοητῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σήμερον πληρουμένη Φωτός ἀνεκλαλήτου καί χαίρει μετά τῶν Ἀγγέλων.

Ἀστράπτει ἐμφανῶς καί εἰς τόν περίγειον κόσμον τό ἐκ τοῦ ζωοδόχου Τάφου ἀνατέλλον «*Ἅγιον Φῶς*» συμαπρομαρτοῦν τῇ Ἀναστάσει καί διεγεῖρον τάς καρδίας εἰς πίστιν καί λατρείαν θερμήν τοῦ ὑπέρ ἡμῶν παθόντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Προοιμιάζει δέ, τό ἀνέσπερον ἐκεῖνο Φῶς τῆς παγγενοῦς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

Τούτου ἕνεκεν, ὑπαντῶμεν καί ἡμεῖς λαμπαδηφόροι τήν ἐξ οὐρανοῦ ἐμφανῆ μαρτυρίαν, ψάλλοντες μετά δέους: «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καί δοξάσατε Χριστόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν*»!

Παρῆλθον ἀπό τῆς ἐπιφανείας τοῦ «*Ἁγίου Φωτός*», 2000 ἔτη καί θά ἀκολουθήσουν ὁμοίως μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου, εἰς πίστωσιν πασῶν τῶν γενεῶν περί τοῦ δράματος τοῦ Γολγοθᾶ καί τῆς κοσμοσωτηρίου Ἀναστάσεως, ὡς μοναδικοῦ θαύματος σωστικοῦ εἰς τήν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων. Θά διαμένει οὕτω, ἀνεξίτηλος εἰς τόν ἀνθρώπινον νοῦν ἡ ἑκούσιος Σταύρωσις καί Ἀνάστασις, ὡς θεία μυσταγωγία τῶν καρδιῶν καί θερμή ἀγάπησις τοῦ Λυτρωτοῦ, μετά θαυμασμοῦ δεόντως, διά τό κράτος τῆς ἐξουσίας Του.

Διότι: **Ὡς Υἱός τοῦ ἀνθρώπου** ἀπέθανεν ἐπί τοῦ Σταυροῦ ὅπως ἐκπλύνῃ διά τοῦ Τιμίου Αὐτοῦ αἵματος τήν προπατορικήν ἁμαρτίαν καί τάς ἰδικάς μας ἁμαρτίας καί ἀπαλλάξῃ τό ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ Ἅδου. **Ὡς Υἱός δέ τοῦ Θεοῦ,** κατά τήν ἔνδοξον καί σωτήριον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν ὑπερύψωσεν Ἑαυτόν εἰς τήν δόξαν καί λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ καί ἐπεσφράγισε τήν καταλλαγήν καί δικαίωσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀπέναντι τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ, κατά τόν Θεῖον Παῦλον «*Παρεδόθη διά τά παραπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν*» (Ρωμ. Δ-25).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὅθεν, εἶναι γεγονός ἱστορικόν καί ἀδιάψευστον, μαρτυρούμενον καί ὑπ᾽ αὐτῆς τῆς κουστωδίας τῶν στρατιωτῶν, μή δυνηθέντων νά φρουρήσουν τόν Κύριον εἰς τόν τάφον ἀναστάντα αὐτεξουσίως καί ἀναστήσαντα πολλά σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἁγίων. Ἐγένοντο δέ οἱ στρατιῶται, μᾶλλον οἱ πρῶτοι μηνυταί τῆς Ἀναστάσεως εἰς τούς Ἰουδαίους καί ἐν συνεχεία αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, πρῶται ἰδοῦσαι τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ καί ἀκούσασαι τόν χαρμόσυνον λόγον τοῦ Ἀναστάντος ΧΑΙΡΕΤΕ!

Ὄντως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ τυγχάνει ἀπαρχή καί ἀσφαλές ἐχέγγυον τῆς προσδοκωμένης ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν κατά τήν δευτέραν Αὐτοῦ παρουσίαν ἐπί τῆς γῆς.

Κατά ταῦτα καί ἐν ἐπιλόγῳ, ἐπευχόμεθα πατροποθήτως καί προτρεπόμεθα, ὅπως ἡ περί τῆς σωτηρίας ἡμῶν ὑπόθεσις εἴη ἡ κυρία φροντίς καί μέριμνα τῆς ζωῆς ὑμῶν, διότι πρός τόν σκοπόν τοῦτον ἐγένετο ὅλη ἡ σοφή καί σωτήριος οἰκονομία τοῦ Θεοῦ.

Εὐχόμενοι δέ πᾶσι τοῖς ἀπεκδεχομένοις τήν ἔνδοξον δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, τήν αἰωνίαν χαράν τῆς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ παραστάσεως, διατελοῦμεν μετ᾽ εὐχῶν διαπύρων καί πατρικῶν, ἀπονέμοντες τόν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν καί προσφωνοῦντες χαρμοσύνως καί αὖθις τόν ἐπινίκιον χαιρετισμόν.

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2009

Ὅπως κάθε ἔτος οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ἐτίμησαν ἰδιαιτέρως τὴν ἑορτὴν τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἰς τὸ Ἀρχιερατικόν συλλείτουργον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν χώραν εἰς τὸν Καθεδρικόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλαδελφείας προεξῆρχεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον καὶ Μαραθῶνος κ. Φώτιον, ἐνῶ παρίσταντο συμπροσευχόμενοι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Β΄ καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος. Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας καὶ τὴν λιτάνευσιν τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος ἀνέγνωσεν εὐκρινῶς τὸ Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τό ἑσπέρας ἐγένετο ἡ ἑόρτιος Συνοδική ἐκδήλωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς. Κεντρικός ὁμιλητής ἦτο ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρεσβύτερος π. Νικόλαος Δημαρᾶς ὁ ὁποῖος, μετὰ τό πρῶτο μουσικόν μέρος τῆς ἐκδηλώσεως, ἀνέπτυξε τό θέμα:

Ὀρθοδοξία καί ἱερωσύνη, Ἐκκλησία σημαινομένη ἐν τοῖς μυστηρίοις

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε τῆς Ἁγιωτάτης καί Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
ἀδελφοί καί Πατέρες,
κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς Πολιτείας!

Τό ἀνθρώπινο γένος ἔχει μόνον ἕναν ἀληθινό φίλο.

Τόν Χριστόν!

Διότι μόνον ὁ Χριστός μπορεῖ νά προσφέρει ἀπάντηση στό ἀγωνιῶδες ἐρώτημα τοῦ ἀνθρώπου γιά τόν θάνατο. Ὅτι ὁ θάνατος νικήθηκε μέ τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ καί τήν Τριήμερή του Ἀνάσταση, ὅτι ἡ Ζωή ἀνέτειλε ἐκ τοῦ Τάφου καί ὅτι ὁ διάβολος κατηργήθη.

Αὐτός εἶναι ὁ πραγματικός φίλος πού λυτρώνει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου καί τοῦ δίνει τό δικαίωμα νά εἶναι ἐλεύθερο ἀπό τά δεσμά τοῦ Ἅδου. Τό δικαίωμα αὐτό τό δίνει σέ ὅλους, ὅσοι πρίν φόβῳ θανάτου, διά παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας!

Τότε μία Ἐκκλησία εἶναι Ὀρθόδοξη, ὅταν μπορεῖ ὄχι μόνον νά διακηρύξει στούς πιστούς τό αἰώνιο μήνυμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ὅτι ὁ θάνατος πατήθηκε καί ὁ διάβολος καταργήθηκε, ἀλλά μπορεῖ καί νά προσφέρει τήν αἰώνια ζωή στά μέλη της, πού εἶναι σῶμα Χριστοῦ! Πού μπορεῖ νά νικᾶ συνεχῶς ὅλους τούς θανάτους τοῦ πεπτωκότος κόσμου, νά δίνει τήν δύναμη καί τούς τρόπους νά συνειδητοποιήσουν τά μέλη της τήν προσωπική τους ἀθανασία καί τήν αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς τους, ἔχοντας αἴσθηση, ἀπό αὐτή τήν ζωή, τῆς αἰωνίου ἄλλης βιοτῆς τήν ἀπαρχήν.

Ὁ Χριστός ἐνεργεῖ στήν Ὀρθοδοξία μέ τήν ἱερωσύνη. Καί ἡ ἱερωσύνη φανερώνει τόν Χριστόν

στή ζωή τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τήν δύναμη τῶν μυστηρίων.

Γι' αὐτό καί ἔγιναν ἀγῶνες νά διατηρηθεῖ τό φάρμακο τῆς ἀθανασίας ἀνόθευτο. Γι' αὐτό ἀγωνίσθηκαν οἱ Πατέρες μας νά διατηρήσουν τά Ἅγια Θυσιαστήρια ἀμόλυντα καί τήν ἱερωσύνη καθαρή.

Μετά τήν ἐπάρατη Νεοημερολογιακή ἀλλαγή καί τήν ἐμφάνιση τοῦ ὀλεθρίου Οἰκουμενισμοῦ, οἱ πιστοί συσπειρώθηκαν γύρω ἀπό τούς γνησίους λευίτες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Κατ' ἐξοχήν ἀκολούθησαν τόν μεγάλο Ὁμολογητή, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο. Καί ἀργότερα, πῆρε ἡ Ἐκκλησία μας τήν Ἀρχιερωσύνη ἀπό τούς ἀγωνιζομένους καί ἐξορίστους Ρώσσους ἀδελφούς μας τῆς Διασπορᾶς καί ἀπό τόν Ἅγιο Φιλάρετο, στήν μακρυνή Ἀμερική.

Συνέχισε ἔτσι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, στήν Ἑλλάδα μας, τόν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας, γιά νά μπορεῖ νά προσφέρει τήν ἐλπίδα καί τήν ἀθάνατη ζωή, τήν κάθαρση, τόν φωτισμό καί τήν θέωση διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, ὑπό τήν φωτισμένη ἡγεσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Χρυσοστόμου τοῦ Β΄, συμπαραστατουμένου καί ὑπό τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν Ἀρχιερέων τῆς Συνόδου μας καί ὑπό πλήθους ἱερέων, τῶν ζηλωτῶν Πατέρων καί τῆς γεραρᾶς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου στό Ἅγιον Ὄρος μέχρι σήμερα.

Ἀδελφοί καί Πατέρες!

Ἡ δύναμη τοῦ φωτός καί τοῦ νεροῦ, τοῦ ἀέρα καί τῶν λίθων, εἶναι τοῦ Θεοῦ δύναμη.

Ἡ δύναμη μέ τήν ὁποία τό ψάρι κολυμπάει καί τό πουλί πετάει, εἶναι τοῦ Θεοῦ δύναμη.

Ἡ δύναμη πού ἔχει ὁ σπόρος καί βλαστάνει, τό χόρτο καί βγάζει φύλλωμα, ὁ ἄνθρωπος καί ζεῖ καί ἀναπνέει καί κινεῖται, σκέπτεται καί ὑπάρχει, εἶναι τοῦ Θεοῦ δύναμη.

Ὁ Θεός εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωντανῆς καί φοβερῆς δυνάμεως καί ἔξω ἀπό τούτη τήν πηγή, ἄλλες δέν ὑπάρχουν.

Στόν Θεό βρίσκεται ὅλη ἡ σοφία, καί δέν ὑπάρχει σοφία μήτε ὑπάρχει γνώση, ἀκόμη καί ἐλαχιστότατη ἐκτός τοῦ Θεοῦ.

Σέ κάθε κτιστό πρᾶγμα ἔδωσε ὁ Θεός τήν σοφία Του.

Σοφία ἔδωσε στό ἄλογο, στή μέλισσα, στό χελιδόνι καί στόν πελαργό. Μέ σοφία δημιούργησε τό ξύλο, τόν λίθο, τό νερό καί τόν ἀέρα, τήν φωτιά, τόν ἄνεμο καί τόν αἰθέρα.

Σέ ὅλα ὑπάρχει ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καί τίποτε δέν θά μποροῦσε νά ὑπάρξει δίχως, ἔστω καί λίγη, σοφία.

Κατά τήν σοφία τοῦ Θεοῦ τό ἄλογο διαισθάνεται τόν κίνδυνο, ἡ μέλισσα κατασκευάζει κηρήθρα, τό χελιδόνι πλέκει τή φωλιά του, ὁ πελαργός ξέρει πότε θά γεννήσει, τό δένδρο γνωρίζει νά αὐξάνεται, ἡ πέτρα νά σιωπᾶ καί νά δημιουργεῖ κρυστάλλους, τό νερό γνωρίζει νά ρέει στόν κατήφορο καί νά πετᾶ στά σύννεφα, ἡ φωτιά νά καίει καί νά φωτίζει καί νά κοιμᾶται κλεισμένη σέ κάθε πρᾶγμα.

Ὁ ἄνεμος γνωρίζει νά πνέει στούς ὁρίζοντες, νά φέρνει τήν κάθαρση καί τήν ὑγεία καί νά διώχνει τήν ἀρρώστια μακρυά καί ὁ αἰθέρας γνωρίζει ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ἀνάμεσα στ' ἀστέρια καί ὅσα εἶναι πάνω καί πέρα ἀπό τά σύμπαντα.

Πραγματικά κανένας δέν ἔχει τήν δική του προσωπική σοφία, τήν ὁποία νά δημιούργησε ὁ ἴδιος ἤ νά γέννησε ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἀλλά ὅλη ἡ σοφία πηγάζει ἀπό τήν μία καί μοναδική πηγή τῆς σύνολης σοφίας. Καί τούτη ἡ πηγή βρίσκεται στόν Θεό.

Στό Θεό βρίσκεται καί ὅλη ἡ ἀγαθότητα. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος διακηρύσσει, ὅτι κανένας δέν εἶναι ἀγαθός ἐκτός μονάχα ἀπό τόν Θεό.

Ἡ ἀγαθότητά Του περικλείει τήν εὐσπλαχνία Του, τήν ὑπομονή καί τήν συγχωρητικότητα ἀπέναντι στούς ἁμαρτωλούς.

Ὁ Κύριος δάνεισε τήν ἀγαθότητά του σέ κάθε πλάσμα, γι' αὐτό σέ κάθε Θεϊκό κτίσμα ὑπάρχει καί Θεία ἀγαθότητα, στίς πέτρες, στά φυτά, στά ζῶα, στή φωτιά, στό νερό, στόν ἀέρα, στόν ἄνεμο! Ὅλη αὐτή ἡ ἀγαθότητα εἶναι δοσμένη ἀπό τόν Θεό, τήν ἀστείρευτη, ἄπειρη καί φοβερή πηγή ἁπάσης τῆς ἀγαθότητος.

Ὁ Θεός εἶναι ἡ ἀτελεύτητη Δύναμη, ἡ ἀτέλειωτη Σοφία, ἡ ἄπειρη Ἀγαθότητα.

Δύναμη, Σοφία καί Ἀγαθότητα,
Πατήρ, Υἱός καί Ἅγιον Πνεῦμα,
τρία πρόσωπα ἀχωρίστως καί αἰωνίως ἑνωμένα.

Πουθενά ἀλλοῦ, ὅμως, δέν φανερώνονται ἡ Δύναμη, ἡ Σοφία καί ἡ Ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ τόσο ἔντονα καί ἀποτελεσματικά, ὅπως φανερώνονται καί ἐνεργοῦνται στήν εἰρηνόχυτη Ὀρθοδοξία.

Ἡ δύναμη, ἡ Σοφία καί ἡ Ἀγαθότητα ἐνεργοῦνται καί παρέχονται στούς πιστούς μέ τά μυστήρια καί τήν Ἱερωσύνη στήν Ἐκκλησία.

Ὀρθοδοξία καί Ἱερωσύνη εἶναι ἀχωρίστως καί αἰωνίως ἑνωμένα.

Ἡ Ὀρθοδοξία ἀκτινοβολεῖ μέ τήν Ἱερωσύνη καί ἡ Ἱερωσύνη φανερώνεται μέ τήν Ὀρθοδοξία.

Μέ τήν Ἱερωσύνη στήν Ἐκκλησία κατεβαίνει ὁ Οὐρανός στή γῆ καί μέ τήν Ὀρθοδοξία ἡ γῆ γίνεται Οὐρανός.

Ἡ δύναμη, ἡ σοφία καί ἡ ἀγαθότητα τῆς Παναγίας Τριάδος ἀποκαλύπτονται μέ ἕνα λόγο γιά τήν ἱερωσύνη στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία βρίσκεται ὅλη ἡ σοφία, καί δέν ὑπάρχει σοφία, μήτε ὑπάρχει γνώση, ἀκόμη καί ἐλαχιστότατη, ἐκτός τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωντανῆς καί φοβερῆς δυνάμεως καί ἔξω ἀπό τούτη τήν πηγή, ἄλλες δέν ὑπάρχουν.

Ὅλη ἡ ἀγαθότητα εἶναι δοσμένη ἀπό τόν Θεό, τήν ἀστείρευτη, ἄπειρη καί φοβερή πηγή ἁπάσης τῆς ἀγαθότητος, διά τῆς Ἱερωσύνης στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία!

Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι Ἐκκλησία σημαινομένη ἐν τοῖς μυστηρίοις, κατά τόν μυστικό τοῦ 14ου αἰῶνος Νικόλαο Καβάσιλα.

Ἐν τοῖς οἴκοις Δαυίδ, τοῦ νέου Ἰσραήλ τῆς Χάριτος, τοῦ πληρώματος τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τά φοβερά τελεσιουργοῦνται.

Στό ἐρώτημα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰωάννου, *«Σύ εἶ, εἰ ἕτερον προσδοκῶμεν»*, ἀπαντᾶ ὁ Κύριος: *«Πηγαίνετε καί πές τε στόν Ἰωάννη αὐτά πού βλέπετε»*, ὅτι: *«Τυφλοί ἀναβλέπουν, κωφοί ἀκούουν, λεπροί καθαρίζονται, δαιμόνια ἐκβάλλονται, νεκροί ἀνίστανται!»*

Τά διαρκῆ αὐτά θαύματα ἐπαναλαμβάνονται ἀενάως μέ τήν Ἱερωσύνη στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία!

Ὄχι, ὅμως, μόνον τυφλοί, ὡς πρός τούς σωματικούς ὀφθαλμούς, ἀλλά κυρίως τυφλοί ὡς πρός τούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς, ἀναβλέπουν!

Τῶν κωφῶν ἀνοίγουν τά πνευματικά ὦτα καί ἀκούουν καί κατανοοῦν!

Λεπροί ἀπό τήν ἁμαρτία καθαρίζονται!

Δαιμονιώδη πάθη τιθασεύονται καί ἐκβάλλονται ἀπό τήν ψυχή!

Νεκροί, πού συγκαταλέγονταν μέ τούς νεκρούς, τούς θάπτοντας τούς ἑαυτῶν νεκρούς, ἀναζοῦν!

Ἀπολωλότες στίς ἄνυδρες πνευματικά ἐρήμους, εὑρίσκονται καί σώζονται!

Νά, ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰώνας! πού εἶπε:

«Τά σημεῖα ἅ ἐγώ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει καί μείζονα τούτων ποιήσει!

Ἐν τῷ ὀνόματί μου, δαιμόνια ἐκβαλοῦσι, γλώσσαις λαλήσουσι καινές, ὄφεις ἀροῦσι, ἐπί ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι καί καλῶς ἕξουσι, κἄν θανάσιμόν τι πίωσι, οὐ μή αὐτούς βλάψει».

Νά, λοιπόν, ἀδελφοί, σπεύσατε ἐπί τάς πηγάς τῶν ὑδάτων καί τοῦ ἁγιασμοῦ, σπεύσατε στήν Ἁγιωτάτην Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δράμετε εἰς τό στάδιον τῶν ἀρετῶν, ἀγωνίσασθε εἰσελθεῖν διά τῆς στενῆς πύλης.

Ὅσον ἔχετε ἀνοικτούς τούς ὀφθαλμούς πληρώσατε αὐτούς δακρύων μετανοίας καί κατανύξεως, πρίν ἤ ἐκεῖνοι σκεπασθῶσιν διά τοῦ κονιορτοῦ, ὅσον ἔχετε τάς χεῖρας ἐλευθέρας, πληρώσατε αὐτάς ἀγαθῶν ἔργων καί σταυρώσατε ἑαυτούς εἰς τήν προσευχήν, ὅσον οἱ πόδες ὑμῶν σᾶς ὑπηρετοῦν, δράμετε ὀπίσω τῆς καλῆς ἐργασίας, πρίν ἤ τά μέλη ὑμῶν δεθῶσιν διά τοῦ ἀκαταλύτου ἐκείνου δεσμοῦ, διδάσκει ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σῦρος.

Φίλοι τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ Ὀρθόδοξος ἱερεύς εἶναι μέγας, ὅταν τελεῖ τίς καθημερινές ἀκολουθίες, καί ἰδιαίτερα τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἔχει ἀναλάβει τήν ὕψιστη ἐξουσιοδότηση ἀπό τόν Θεό.

Εἶναι παντοδύναμος ἐν τῇ ἱερωσύνῃ τοῦ Χριστοῦ καί μπορεῖ νά ἱκετεύσει τόν Θεόν γιά τόν κόσμο Του.

Πόσο ἀξιοσέβαστο εἶναι τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης! Πόσο μεγάλη, σωτήρια καί θαυμαστή εἶναι ἡ χάρις τῆς ἱερωσύνης!

Μέ τήν ἱερωσύνη ὁ Κύριος ἐπιτελεῖ ἔργα μεγάλα καί σωτηριώδη. Καθαρίζει καί ἁγιάζει τά λογικά πλάσματά Του, τήν φύση, τά ζῶα, ὅλα τά στοιχεῖα.

Ἀπαλλάσσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τούς δαίμονες, τούς ἀναγεννᾶ, τούς ἐνισχύει.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα διά τοῦ ἱερέως μεταβάλλει τόν ἄρτο καί τόν οἶνο σέ Ἄχραντο Σῶμα καί Τίμιον Αἷμα Αὐτοῦ Τοῦ Ἰδίου, Τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ μας.

Ὁ ἱερεύς τελεῖ τό μυστήριον τοῦ γάμου καί τόν κάνει τίμιο καί τήν κοίτη ἀμίαντη.

Λύνει διά τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τίς ἁμαρτίες καί θεραπεύει ἀσθένειες μέ τό Ἅγιον Εὐχέλαιο.

Μεταβάλλει τήν γῆ σέ οὐρανό.

Ἑνώνει τόν ἄνθρωπο μέ τόν Θεό.

Ἑνώνει σέ μιά σύναξη ἀγγέλους καί ἀνθρώπους.

Τί στεροῦνται ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν ἱερέα!

Πού εἶναι μακρυά ἀπό τήν Θεία Λειτουργία!

Πού δέν γνωρίζουν, τό τί συμβαίνει κατά τήν τέελεση τῆς Ἀναιμάκτου Θυσίας, στήν Ἁγιώτατη Ἐκκλησία μας, ὅπου στό Θυσιαστήριό της παρεστήκασι χιλιάδες Ἀρχαγγέλων καί μυριάδες Ἀγγέλων, Θρόνοι, Κυριότητες, Δυνάμεις, Ἐξουσίες, τά πολυόμματα Χερουβείμ καί τά ἑξαπτέρυγα Σεραφείμ, Μετάρσια, Πτερωτά!

Πού δέν γνωρίζουν ὅτι στήν Θεία Λειτουργία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας κατεβαίνει ὁ οὐρανός στήν γῆ!

Πού φθείρονται μέ τόν κόσμο, πού φθίνει καί παρέρχεται, μαζί μέ τήν ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί τήν ἀλλαζονεία τοῦ βίου.

Καί χάνουν καί αὐτήν τήν πρόσκαιρη ζωή καί κυρίως τήν ἄλλη, τήν αἰώνια.

Πόσο φτωχοί εἶναι οἱ ἀδελφοί μας, πού ἐν συνειδήσει μένουν μακρυά ἀπό τήν Ἁγιωτάτην μας Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία!

Πόσο ταλαίπωροι εἶναι, ὅταν, ἐπιπλέον, Τήν κατηγοροῦν!

Στεροῦνται τῆς πνευματικῆς ἀλλά καί τῆς σωματικῆς δυνάμεως καί δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς ψυχοσωματικῆς ἀνασυγκροτήσεως πού παρέχει ἡ Θεία Χάρις, πού παίρνουμε ἐμεῖς μέσα στόν ὁλόφωτο καί πλήρη Θείας Δόξης Ὀρθόδοξο Ναό μας.

Ὅπου καί 'μεῖς περιβαλλόμαστε τό Φῶς ὡς ἱμάτιον τῆς ψυχῆς μας.

Στεροῦνται οἱ φτωχοί ἀδελφοί μας τῆς ἀνακαινίσεως τῆς ψυχῆς καί τῆς ἰάσεως τοῦ σώματος πού πάσχει ἀπό τήν ἁμαρτία!

Ἀλλά πρωτίστως στεροῦνται τῆς καθάρσεως καί τῆς καλῆς ἀλλοιώσεως τῆς ψυχῆς, τῆς ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου τήν ἀπαρχήν!

Στεροῦνται τῆς αἰωνίου σωτηρίας.

Βλέπουμε τά μάτια τῶν παιδιῶν μας καί τῶν ἀγωνιζομένων τόν ἀγῶνα τόν καλόν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μας, μετά τήν Θεία Λειτουργία καί τήν Θεία Μετάληψη, νά ἀκτινοβολοῦν τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ!

Βαπτισμένοι μέσα στό φῶς τῆς Θείας Λατρείας, εἶναι εἰρηνικοί, πρᾶοι, συγκαταβατικοί, γεμᾶτοι ἀγάπη καί ὑπερκόσμια χαρά. Εἶναι περιβεβλημένοι μέ τήν ἴδια τήν αἰώνια δόξα, πού περιέβαλλε τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, τούς Μάρτυρες, τούς Ὁμολογητές, τούς Μεγίστους Φωστῆρες τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ὅταν μετεῖχαν στήν Θεία Μυσταγωγία!

Μεταλάβαιναν τό Φῶς καί γίνονταν Φῶς!

Καί ἐμεῖς τοῦ ἰδίου φωτός μεταλαμβάνουμε, τήν ἴδια δόξα περιβαλλόμαστε.

Γιατί Ἰησοῦς Χριστός ὁ αὐτός, καί χθές καί σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας!

Μέ γλυκύτητα στόν λόγο, μέ τήν οὐράνια χαρά τοῦ Χριστοῦ νά λάμπει στά μάτια τους, μέ φωνή πού προδίδει τήν θέρμη τῆς καρδιᾶς, ξεχύνονται στόν κόσμο καί φωτίζουν τόν κόσμον καί ὡς τέκνα Φωτός περιπατοῦν, οἱ Χριστοφόροι καί Θεοφόροι πλέον Χριστιανοί, ἐνισχυμένοι μέ τόν Οὐράνιον Ἄρτον καί τόν Θεῖον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, ἀνανεωμένοι, δυνατοί, στεφανωμένοι μέ τήν δόξα τοῦ Οὐρανοῦ καί τούς ἁγίους Ἀγγέλους νά τούς παραστέκουν, γιατί εἶναι ναοί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατά τόν Μέγαν Παῦλον.

Οἱ δέ δαίμονες τρέμουν! Τά πονηρά ἔργα τους καταρρέουν, καί δέν μποροῦν νά πλησιάσουν κἄν τήν πλήρη Θείας Χάριτος καί ἐνθέων συναισθημάτων καρδίαν τῶν δικαιωμένων ἐν Χριστῷ Χριστιανῶν.

Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγελιζομένων εἰρήνην!

Γι' αὐτό, ἀδελφοί καί φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλουμε ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς, κατ' ἐξοχήν, νά εἴμαστε φῶς, κατά τόν λόγον τοῦ Σωτῆρος:

«Ὑμεῖς ἐστέ τό φῶς τοῦ κόσμου», καί πάλιν μᾶς προτρέπει νά ἔχουμε τέτοια ἔργα, πού θά δοξάζουν τόν Ἀρχηγόν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

«Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι τά καλά ὑμῶν ἔργα καί δοξάσωσιν τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Νά βαπτιζόμαστε στό Φῶς τῆς Θείας Λειτουργίας καί νά ἀστράφτουμε ἀπό ἔνθεη χαρά.

Ὁ λόγος μας νά εἶναι ἅλατι ἠρτυμένος, νά φεύγουμε τήν ἀργολογία.

Ὁ Παράδεισος τῆς ψυχῆς μας νά ἑνώνεται μέ τόν οὐράνιο Παράδεισο!

Τότε θά προδίδεται, καί χωρίς νά θέλουμε, ἡ πλήρης ἀγάπης καί Θείου Φωτός κατάσταση τῆς ψυχῆς μας, γιατί ὁ κάθε λόγος μας θά εἶναι λόγος αἰώνιας ζωῆς, πού οἱ ψυχές πού ἀγωνίζονται καί βρίσκονται στήν ἴδια πορεία μέ μᾶς πρός τόν γλυκύτατον, πρᾶγμα καί ὄνομα, Χριστόν μας, θά αἰσθάνονται τήν πνευματικήν ὀμορφιά καί τήν θεία ἔκπληξη πού βιώνει καί ὁ ἱερεύς τους.

Ἀδελφοί καί Πατέρες!

Οἱ Ἕλληνες Πατέρες ἀνέκαθεν δίδασκαν ὅτι ὁ Θεός δέν ἐποίησε θάνατον, συνέδεαν δέ στενῶς τίς ἔννοιες θάνατος, σατανᾶς καί ἁμαρτία.

Ἡ εὐσέβεια τῆς Ὀρθοδοξίας εἶχε πάντοτε ἡρωικό καί ἀγωνιστικό πνεῦμα, ἑπομένη τοῖς ἴχνεσιν τῶν Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν, στούς ὁποίους ὁ φόβος καί ἡ ὀπισθοχώρηση πρό τοῦ θανάτου σήμαινε πτώση στά χέρια τοῦ σατανᾶ καί ἀποκοπή ἀπό τήν πίστη.

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ἀείποτε προσεπάθησαν νά καταπατήσουν τό κέντρον τοῦ θανάτου καί νά ἀποκτήσουν τήν ἀμέριμνη ἐλευθερία. Γι' αὐτό καί ὁ μέχρι θανάτου ἀγώνας τῶν Πατέρων μας, γιά τήρηση μέχρι κεραίας τῆς Πατρῴας καί Ὀρθοδόξου εὐσέβειας, πού δέν ὑπολόγισαν οὔτε ἀπειλές, οὔτε φυλακές, οὔτε δίψαν, οὔτε πεῖνα, οὔτε βασάνους, οὔτε ἐξορία, οὔτε καί αὐτόν τόν θάνατον, γιά τοῦ Χριστοῦ τήν Πίστιν τήν Ἁγίαν, τήν φιλτάτην Ὀρθοδοξίαν!

«Ὁ γάρ θάνατον μή δεδοικώς, ἔξω τῆς τυραννίδος ἐστί τοῦ διαβόλου... Οὐδένα δέδοικεν, οὐδένα φοβεῖται, πάντων ἐστίν ἀνώτερος καί πάντων ἐλευθεριώτερος».

Χαρακτηριστικό τῆς ἑλληνικῆς πατερικῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως εἶναι ὁ συνεχής ἀγώνας κατά τῆς τυραννίδος τοῦ θανάτου, τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀποστασίας, ἀπό τήν μόνην σώζουσαν Πίστιν, μέ τήν ἐν Χριστῷ ζωή τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

Ὁ Ὀρθόδοξος μοναχικός βίος, ἡ ὅλη τελετουργική, ὑμνολογική καί ἁγιογραφική παράδοση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι διαποτισμένα μέ τό ἡρωϊκό καί ἀγωνιστικό πνεῦμα.

Οἱ περίοδοι τῆς νηστείας, καί κατ' ἐξοχήν ἡ ἁγία Μ. Τεσσαρακοστή, εἶναι συνυφασμένες μέ πνευματικούς ἀγῶνες κατά τῆς φθορᾶς καί τῶν παθῶν, πού μᾶς στεροῦν τό φῶς τῆς ζωῆς καί τήν συνειδητοποίηση τῆς προσωπικῆς μας αἰωνιότητος.

Γι' αὐτό ἕνα θαυμάσιο ἀπόστιχο τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Τρίτης τῆς Τυρινῆς μᾶς προτρέπει:

«Περιχαρῶς δεξώμεθα, πιστοί, τό θεόπνευστον διάγγελμα τῆς νηστείας ὡς πρώην Νινευΐται, καί αὖθις πόρναι καί τελῶναι, τό τῆς μετανοίας κήρυγμα, παρά τοῦ Ἰωάννου. Δι' ἐγκρατείας ἑτοιμασθῶμεν πρός μετουσίαν τῆς ἐν τῇ Σιών δεσποτικῆς ἱερουργίας. Διά δακρύων προκαθαρθῶμεν τοῦ ἐν αὐτῇ θείου Νιπτῆρος. Προσευξώμεθα ἰδεῖν τήν τοῦ τυπικοῦ ἐνταῦθα Πάσχα τελείωσιν καί τοῦ ἀληθινοῦ ἀνάδειξιν. Παρασκευασθῶμεν εἰς προσκύνησιν τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, βοῶντες πρός αὐτόν: μή καταισχύνῃς ἡμᾶς ἀπό τῆς προσδοκίας ἡμῶν, φιλάνθρωπε».

Ἀδελφοί καί Πατέρες!

Ὅταν ξεκινάει κάποιος γιάι ἕνα ταξίδι θά πρέπει νά ξέρει, ποῦ πηγαίνει.

Ἡ κιβωτός, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὁδηγεῖ τούς σωζομένους σέ ἕνα πνευματικό ταξίδι, πού προορισμός του εἶναι τό αἰώνιο Πάσχα, «ἡ Ἑορτή τῶν Ἑορτῶν» καί ἡ «Πανήγυρις τῶν Πανηγύρεων».

Ὁ καθένας, πού βρισκόμενος ὡς ταξιδιώτης στό πνευματικό αὐτό ταξίδι, ἔστω καί μιά φορά, πού ἔζησε αὐτή τή νύχτα τῆς Ὀρθόδοξης ὑμνολογίας καί πανηγύρεως «τήν σωτήριο, τήν φωταυγῆ καί λαμπροφόρο», πού γεύτηκε ἐκείνη τή μοναδική χαρά, τό ξέρει αὐτό.

Πρόκειται γιά 'κείνη τή χαρά τῆς ἀναστάσιμης Θείας Λειτουργίας, ὅπου «πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια» καί

πού εἶναι Πανήγυρις Πανηγύρεων, ἀκριβῶς, γιατί «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἅδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν...».

Σέ ὅλα τά ἐρωτήματα τῆς ἀγωνιώσης καί διψασμένης ἀνθρώπινης ψυχῆς γιά εἰρήνη, χαρά, δικαιοσύνη καί ἀποκατάσταση τῆς πεσμένης εἰκόνος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπαντᾶ μέ τήν νέα ζωή, πού, πρίν ἀπό δύο χιλιάδες χρόνια περίπου, «ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου», προσφέρθηκε σέ μᾶς, σέ ὅλους ἐκείνους πού πιστεύουν στό Χριστό. Μᾶς δόθηκε τήν ἡμέρα πού βαφτιστήκαμε τό ὀρθόδοξο βάπτισμα, τή μέρα δηλ. πού ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4).

Ἔτσι, τό Πάσχα πανηγυρίζουμε οἱ Ὀρθόδοξοι τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ σάν γεγονός πού ἔγινε καί ἀκόμη γίνεται σέ μᾶς. Γιατί ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἔλαβε τό δῶρο αὐτῆς τῆς νέας ζωῆς καί τήν δύναμη νά τήν ἀποδεχτεῖ καί νά ζήση διά μέσου της. Εἶναι ἕνα δῶρο πού ριζικά ἀλλάζει τήν διάθεσή μας ἀπέναντι σέ κάθε κατάσταση αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀκόμη καί ἀπέναντι στό θάνατο. Μᾶς δίνει τή δύναμη νά ἐπιβεβαιώσουμε θριαμβευτικά πανηγυρίζοντας τό «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἅιδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν».

Φυσικά ὑπάρχει ἀκόμα ὁ θάνατος, εἶναι σίγουρος, τόν ἀντιμετωπίζουμε, καί κάποια μέρα θά ἔρθει καί γιά μᾶς. Ἀλλά ὅλη ἡ πίστη μας εἶναι, ὅτι μέ τό δικό Του θάνατο ὁ Χριστός ἄλλαξε τή φύση ἀκριβῶς τοῦ θανάτου.

Τόν ἔκανε πέρασμα - διάβαση, «Πάσχα» - στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μεταμορφώνοντας τήν δραματικότερη τραγωδία σέ αἰώνιο θρίαμβο, σέ νίκη. Μέ τό «θανάτῳ θάνατον πατήσας» μᾶς ἔκανε μετόχους τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἀκριβῶς γι᾽ αὐτό, στό τέλος τοῦ ὄρθρου τῆς Ἀναστάσεως, στόν Κατηχητικό Λόγο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, λέμε θριαμβευτικά: «*Ἀνέστη Χριστός, καί ζωή πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καί νεκρός οὐδείς ἐν τοῖς μνήμασι*».

Ἀδελφοί καί Πατέρες!

Τό Ὀρθόδοξο δόγμα περί ἱερωσύνης, μέ τήν ὁποία ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οἰκοδομεῖται ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ καί ὡς Ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν εἶναι μία ἄνευ νοήματος μεταφορική εἰκόνα, ἀλλά ὅλη ἡ βάση καί ἡ προϋπόθεση τῆς Ὀρθοδόξου ἀντιλήψεως περί σωτηρίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται, ὄντως, μόνον ἀπό τούς κοινωνούς τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος καί τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως.

Γι᾽ αὐτό ὁ ἀντιλατίνος τοῦ 14ου αἰῶνος, μυστικός θεολόγος Νικόλαος Καβάσιλας, τόνιζε ὅτι «σημαίνεται ἡ Ἐκκλησία ἐν τοῖς μυστηρίοις».

Ἡ μετοχή ὅμως τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέν εἶναι ἐφ᾽ ἅπαξ ἐγγυημένη μέ τό βάπτισμα.

«*Μή τοίνυν θαρρῶμεν ὅτι γεγόναμεν ἅπαξ τοῦ σώματος*» ἐξηγεῖ ὁ Χρυσορρήμων Πατήρ.

Μόνον μέ τόν ἀγῶνα πρός τελείωσιν μποροῦμε νά μετέχουμε τῆς ἀφθαρτοποιοῦ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ.

Γι᾽ αὐτό, σέ κάθε Θεία Λειτουργία, οἱ εἰρηνεύοντες μετ᾽ ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ πιστοί, ἐπικαλοῦνται τόν Θεόν, ἵνα διά τῶν τιμίων δώρων μορφώσῃ ἐν αὐτοῖς τόν Χριστόν δι᾽ Ἁγίου Πνεύματος (Ἐπίκλησις). Ἡ Ἐκκλησία συνεχῶς προσεύχεται ἵνα «ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετά πάντων ἡμῶν». Ἡ ὅλη προϋπόθεση τῆς μετοχῆς τῆς ἀφθαρτοποιοῦ ἐνεργείας τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ὁ ἀτομικός καί ὁ συλλογικός ἀγώνας κατά τοῦ ἐν τῷ θανάτῳ βασιλεύοντος διαβόλου:

«*Σπουδάζετε οὖν πυκνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ καί εἰς δόξαν. Ὅταν γάρ πυκνῶς ἐπί τό αὐτό γίνεσθε, καθαιροῦνται αἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ καί λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ ἐν ὁμονοίᾳ ὑμῶν τῆς πίστεως*» (τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος).

«*Μηδείς πλανάσθω, ἐάν μή τις ᾖ ἐντός τοῦ θυσιαστηρίου, ὑστερεῖται τοῦ ἄρτου τοῦ Θεοῦ - Ὁ οὖν μή ἐρχόμενος ἐπί τό αὐτό, οὗτος ἤδη ὑπερηφανεῖ καί ἑαυτόν διέκρινεν*» (Ἅγιος Ἰγνάτιος).

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπάρχει καί συνεχῶς μορφοῦται ἐν τοῖς μυστηρίοις καί διά τῶν μυστηρίων. Οἱ διαβιοῦντες ἐκτός τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τοῦ φωτός καί τῆς ἀγάπης, εἶναι ἐκτός τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. «*Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ὅτι ἀγαπῶμεν τούς ἀδελφούς, ὁ μή ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν μένει ἐν τῷ θανάτῳ*» (Α΄ Ἰωάν. 3, 14).

Ἄς ἔχουμε, ἀδελφοί καί Πατέρες, πρό ὀφθαλμῶν τό μοναδικό κήρυγμα τοῦ Μεγίστου ἀνά τούς αἰῶνες Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου καί ἀθανάτου Πατρός, τοῦ Χρυσορρήμονος Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ

Χρυσοστόμου, γιά τό τί σημαίνει ἡ ἁγιωτάτη Πίστις ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων στόν νικητήν τοῦ θανάτου Χριστόν!

Τί σημαίνει ἡ ὀρθόδοξος ζωή, στήν ὁποία συνεχῶς, διά τῆς ἱερωσύνης ἐν τοῖς μυστηρίοις, φανερώνεται ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καί σημαίνεται ἡ

Ἐκκλησία στούς κοινωνούς τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας τῆς ζωαρχικῆς καί Παναγίας Τριάδος!

Ἀφοῦ στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, παρατεινόμενου στούς αἰῶνες, διά τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὁ διάβολος κατηργήθη, ὁ θάνατος πεπάτηται καί ἡ ζωή πεφανέρωται.

«*Εἶτα δείξας τήν ἀδελφότητα* (Εβρ. 2, 14) *καί τήν αἰτίαν τίθησι τῆς οἰκονομίας. Ὅπως διά τοῦ θανάτου, φησί, καταργήσει τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι, τόν διάβολον. Ἐνταῦθα τό θαυμαστόν δείκνυσιν, ὅτι δι᾽ οὗ ἐκράτησεν ὁ διάβολος, διά τούτου ἡττήθη, καί ὅπερ ἰσχυρόν ἦν αὐτῷ ὅπλον κατά τῆς οἰκουμένης ὁ θάνατος, τούτῳ αὐτόν ἔπληξεν ὁ Χριστός. Καί τό πολύ τῆς δυνάμεως τοῦ νικήσαντος ἐμφαίνει. Ὁρᾷς ὅσον ὁ θάνατος εἰργάσατο καλόν; Καί ἀπαλλάξῃ, φησί, τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διά παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Τίνος ἕνεκεν φρίττει, φησί, τί δεδοίκατε τόν καταργηθέντα; οὐκέτι φοβερός ἐστιν, ἀλλά πέπαυται, καταπεφρόνηται, εὐτελής ἐστι καί οὐδενός ἄξιος... Τί δέ ἐστιν; Ὅσοι φόβῳ θανάτου διά παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας; Τί τοῦτό, φησιν; Ὅτι ὁ τόν θάνατον δεδοικώς, δοῦλός ἐστι, καί πάντα ὑφίστανται, ὑπέρ τοῦ μή ἀποθανεῖν. Ἤ ἐκεῖνο, ὅτι πάντες δοῦλοι -ἦσαν τοῦ θανάτου, φησί, καί τῷ μηδέπω αὐτόν λελύσθαι ἐκρατοῦντο. Ἤ, ὅτι φόβῳ διηνεκεῖ συνέζων οἱ ἄνθρωποι...*

Δείκνυσιν δέ οὐ τόν θάνατον μόνον πεπαυμένον, ἀλλά διά τούτου κἀκεῖνον, τόν ἄσπονδον πρός ἡμᾶς ἀεί τόν πόλεμον ἐπανηρημένον καί ἐπιδεικνύμενον, τόν διάβολον λέγω καταργηθέντα.

Ὁ γάρ θάνατον μή δεδοικώς, ἔξω τῆς τυραννίδος ἐστί τοῦ διαβόλου. Εἶ γάρ δέρμα ὑπέρ δέρματος, καί πάντα δοίη ἄν τις ὑπέρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ὅταν καί ταύτης κρίνῃ τις καταφρονεῖν, τίνος ἔσται δοῦλος λοιπόν; Οὐδένα δέδοικεν, οὐδένα φοβεῖται, πάντων ἐστίν ἀνώτερος καί πάντων ἐλευθεριώτερος.

Ὁ γάρ τῆς ψυχῆς, τῆς ἑαυτοῦ καταφρονῶν, πολλῷ μᾶλλον τῶν ἄλλων. Ὅταν δέ εὕρῃ ψυχήν τοιαύτην ὁ διάβολος, οὐδέν ἐργάσασθαι δυνήσεται ἐν αὐτῇ τῶν ἑαυτοῦ.

Τί γάρ, εἰπέ μοι,
χρημάτων ζημίαν ἀπειλήσει
καί ἀτιμίαν καί πατρίδος ἔκπτωσιν;

Ἀλλά ταῦτα μικρά τῷ μηδέ τήν ψυχήν τιμίαν τιθεμένῳ, κατά τόν μακάριον Παῦλον.

Ὁρᾷς ὅτι τοῦ θανάτου τήν τυραννίδα ἐκβαλών, συγκατέλυσε καί τοῦ διαβόλου τήν ἰσχύν;

Ὁ γάρ περί ἀναστάσεως μυρία φιλοσοφεῖν εἰδώς, πῶς δέδοικε θάνατον; Πῶς φρίττει λοιπόν;

Μή τοίνυν ἀσχάλλετε λέγοντες, διατί τά καί τά πεπόνθαμεν;

Οὕτω γάρ λαμπροτέρα ἡ νίκη γίνεται.

Οὐκ ἄν δέ ἦν λαμπρά, εἰ μή θανάτῳ τόν θάνατον ἔλυσε.

Τό δέ θαυμαστόν τοῦτό ἐστιν, ὅτι δι᾽ αὐτῶν αὐτόν ἐνίκησε, δι᾽ ὧν ἴσχυσεν, τό εὔπορον αὐτοῦ πανταχοῦ καί εὐμήχανον δεικνύς.

Μή δή προδῶμεν (ἀδελφοί) τήν δοθεῖσαν ἡμῖν δωρεάν. Οὐ γάρ εὐλάβομεν, φησί, πνεῦμα δειλίας,

ἀλλά πνεῦμα δυνάμεως καί ἀγάπης καί σωφρονισμοῦ. Στῶμεν οὖν γενναίως, καταγελῶντες τόν θάνατον» (Εἰς τήν πρός Ἑβραίους Ἐπιστολήν, Ὁμιλία Δ΄, κεφ. δ΄, PG, 63; 41-42).

Ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Πίστει καί Ἐκκλησία ἕως θανάτου!

* * *

Ἀκολούθως, ὁ χοράρχης κ. Ἀθανάσιος Ἰωαννίδης μετὰ τῆς χορωδίας του ἀπέδωσεν ἄριστα τούς κατανυκτικούς ὕμνους τοῦ δευτέρου μουσικοῦ μέρους τῆς ἐκδηλώσεως καί μετά ταῦτα, ὁ Τελετάρχης Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόδουλος Καραΐσκος ἐκάλεσεν τὸν Μακαριώτατον νὰ ἐπιλογήσῃ τήν ἑορτήν ὡς ἀκολούθως:

Εὐσεβεῖς πανηγυρισταί τῆς λαμπρᾶς ἐπετείου τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδοξίας κατά πασῶν τῶν αἱρέσεων.

Ἐπιλογίζοντες τό μεγαλεῖον τῆς σήμερον μεγάλης ἑορτῆς, ἀναφωνοῦμεν τόν μεγαλοπρεπῆ ὕμνον:

«Τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν; Σύ εἶ ὁ Θεός ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος»!

Ἡ ὑπόθεσις τῆς σήμερον εἶναι δι᾽ ἡμᾶς τούς ταπεινούς, ἡ μεγάλη κληρονομία τῶν αἰώνων. Ὁ πολυτίμητος θησαυρός τῆς ἁγιωτάτης ὀρθοδόξου πίστεως. Ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια.

Εἶναι διά τούς πιστούς, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ψαλμικοῦ: «Ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό ὄνομά Σου Κύριε».

Ὡς Θεοσύστατον ὅθεν κληροδότημα τῆς θείας Πεντηκοστῆς ἡ ὀρθόδοξος πίστις, δέν ἐπιδέχεται οὐδέ ἐπί κεραίαν ἀλλοίωσιν ἀνθρωπίνην, διαμένουσα ἄμωμος μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ὁ ὀρθοδοξῶν ἐν τῇ πίστει εὑρίσκεται εἰς τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἀντιθέσει πρός τόν καταφρονητήν καί παραχαράκτην τῆς ἀληθείας, εὑρισκόμενον ἐκτός Ἐκκλησίας καί μή σωζόμενον, κατά τούς Πατέρας.

Πρός ταῦτα τίθεται αὐτομάτως τό ἐρώτημα: Ἡ χριστιανική ἀνθρωπότης πού φέρει τό ὄνομα τοῦ «ὀρθοδόξου» ποῦ εὑρίσκεται σήμερον; Ἐντός ἤ ἐκτός Ἐκκλησίας;

Ζῶμεν δυστυχῶς εἰς τήν ἐποχήν καθώς τήν περιγράφει τό ψαλτήριον. *«Πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἐστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός».*

Τό χωρίον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τήν ἐποχήν μας, δεδομένου ὅτι ὅλαι αἱ ἐπί μέρους ἐκκλησίαι ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) γενόμεναι λεία τοῦ παναιρετικοῦ οἰκουμενισμοῦ, μηδέ μιᾶς ἐξαιρουμένης.

Εἰς τό θλιβερόν δέ τοῦτο κατάντημα εὑρισκόμεναι, συμμετέχουν καί εἰς τά ἄθεα φρονήματα τούτου, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τό πρωτεῦον (!) ὅτι, «πρέπει ἅπασαι αἱ αἱρετικαί Ἐκκλησίαι νά ἑνωθοῦν μετά τῆς ὀρθοδόξου εἰς μίαν, διά νά ἀποτελέσουν τήν Μίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν»(!) Ἐξάγεται τό συμπέρασμα ὅθεν ὅτι σήμερον δέν ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ!

Ὢ ἀσέβεια! Ὢ προδοσία! Ὢ φρενίτις!

Ταῦτα καί ἄλλα πολλά, ὡς διδαχή τοῦ κατέχοντος τόν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καί Φωτίων, μέ ἀφετηρίαν προηγουμένης δηλώσεώς του ὅτι, τοῦ «ὁ διαχωρισμός Ἀνατολῆς καί Δύσεως, ὑπῆρξε τό τεῖχος τοῦ αἴσχους τό διαχωρίσαν τούς λαούς μας καί οἱ δημιουργοί του εὑρίσκονται εἰς τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ἔχοντες ἀνάγκην τῶν προσευχῶν μας (!) διότι εἶναι θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεος».

Τοῦτο εἶναι τό ἔσωθεν τοῦ προβατείου ἐνδύματος τῶν ὀρθοδοξομάχων καί παποδούλων, τῶν σήμερον χλευαστικῶς ἑορταζόντων ὀρθόδοξα νικητήρια (!).

Καυχᾶται προσέτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος μέ Ἡροστράτειον ὕφος, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι γέννημα τοῦ Φαναρίου!

Ὄντως, τό ἄλλοτε καταυγάζον τήν οἰκουμένην Φανάριον ἐσβέσθη, διότι κατελήφθη ἐξ᾽ ἐφόδου ὑπό ἀλλοτρίων καί μισθωτῶν ποιμένων ἔνδυμα μόνον φερόντων προβάτου ὡς οἱ, Μελέτιος Μεταξάκης, παπικός ἐγκάθετος Ἀθηναγόρας, Δημήτριος καί ὁ νῦν προκαθήμενος.

Ἔκτοτε σκότος βαθύ ἔχει καταλάβει τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί ἠκολούθησε ναυάγιον νυκτοπελάγους ἐκ σφοδρῶν ἀνέμων, κακοδοξιῶν καί αἱρέσεων, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἠχρηστεύθη τό Πηδάλιον τῆς νυκτομαχούσης Ἐκκλησίας.

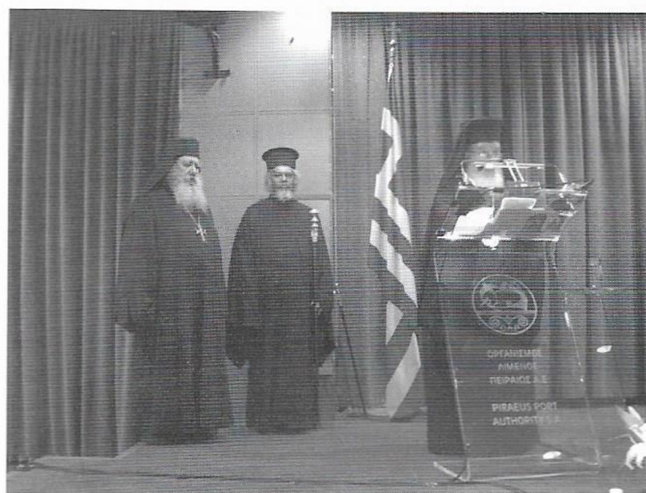
Εἰς βεβαίωσιν τούτων ἄς ἀκούσωμεν τήν προσφώνησιν τοῦ κ. Βαρθολομαίου πρός τόν ἐπισκέπτην του Πάπαν κατά τήν θρονικήν ἑορτήν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. «Ὀφείλομεν νά ἄρωμεν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν τάς συσσωρευθείσας ἐπί μίαν χιλιετίαν ἀκάνθας εἰς τάς σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν

ἡμῶν, τόσον εἰς ζητήματα πίστεως ὅσον καί εἰς θέματα ἁπτόμενα τῆς δομῆς καί διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας» (!)

«Θαυμάσατε» φρόνησιν «ὀρθοδόξου» Προκαθημένου!...

«Θαυμάσατε» φρόνημα καί τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν καί Μητροπολιτῶν, μηδενός διαμαρτυρηθέντος περί τοῦ κακοδοξοῦντος προκαθημένου των.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων γίνεται ἀντιληπτόν ὅτι ἡ μόνη Ἐκκλησία πού δέν εἶναι μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. καί οἰκουμενιστική, εἶναι ἡ τῶν σεπτῶν παραδόσεων φύλαξ, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.

Δυνάμεθα ὅθεν νά πιστεύομεν ὅτι εἴμεθα τό «μικρόν ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ».

Αὐτη εἶναι ἡ ζύμη εἴτε τό θέλουν οἱ νεοημερολογῖται εἴτε ὄχι.

Ἡ ἀλήθεια φανεροῦται διά τῶν ἔργων. Δέν κρύπτεται διά τῶν λόγων τῆς ἀπάτης, οὔτε τῆς δειλίας καί ἀνθρωπαρεσκείας.

Ὅμως, ὁ πειρασμός δέν ἄφησε ἀνεπηρέαστον καί τήν Ἐκκλησίαν τῶν σεπτῶν παραδόσεων, (ὄχι εἰς θέματα πίστεως).

Δυστυχῶς, «ἐξῆλθον ἐξ' ἡμῶν ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ' ἡμῶν», (Ἰωάν. Α' - Κεφ. Β' - 19) ἄνδρες ξένοι τῆς ἰδεολογίας τοῦ τιμίου ἀγῶνος μας διεστραμμένα λαλοῦντες καί μεθοδευόμενοι πονηρά, ἔχοντες πορισμόν τήν εὐσέβειαν καί ἀναβάθραν τήν ἱεράν ἰδεολογίαν τοῦ ἀγῶνος μας, αὐτοπροεβλήθησαν ψευδοαρχιερεῖς, ὡς νέοι Ἡρόστρατοι, διασπασταί τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῶν σεπτῶν παραδόσεων καί δημιουργοί πολλῶν ψευδοεκκλησιῶν καί ψευδοσυνόδων χωρίς ἔλεγχον συνειδήσεων.

Εὐσεβεῖς χριστιανοί παλαιοερτολογῖται

Φύγετε ὁλοταχῶς μακράν ἀπό τοιαύτην ἀνοσιουργίαν καί χρηστοκαπηλείαν τοῦ κακομηχάνου διαβόλου, ἵνα μή συγκατακριθῆτε ὡς συνένοχοι τῶν σχισματικῶν ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς παγκοσμίου κρίσεως.

Διότι κατά τόν Ἱερόν Χρυσόστομον, «τό σχίσαι τήν Ἐκκλησίαν οὐκ ἔλαττον τοῦ εἰδωλολατρῆσαι».

Λάβετε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι, κατά τόν παρόντα χρόνον, ὅτε ἐπέστη ὁ καιρός δικαιώσεως τοῦ πολυετοῦς καί πολυμόχθου ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, οἱ συντηρητικοί νεοημερολογῖται προβληματίζονται νά ἐπιστρέψουν εἰς τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, λόγῳ τῆς διασπάσεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εἰς παρατάξεις.

Μή ἐπισύρετε τό «οὐαί» τοῦ Κυρίου καί ἐπί τῶν κεφαλῶν σας πού ἐξετοξεύθη κατά τῶν Φαρισαίων: «οὐαί ὑμῖν Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι ὑποκριταί ὅτι κλείετε τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων˙ ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε οὐδέ τούς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν». (Ματ. ΚΓ'-14).

Φύγετε τό φοβερόν κατάκριμα τοῦ σκανδάλου τῆς ἀποστασίας!

Ἀγαπητοί ἀγωνισταί τῆς εὐσεβείας

Προσευχηθῆτε θερμῶς ὅπως μεγαλύνει ὁ Κύριος ὁ Θεός τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐπί τόν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, ἵνα ἴδωμεν καί πάλιν τήν φιλτάτην ὀρθοδοξίαν ἀνθοῦσαν καί ἀπολαύσωμεν πάλιν νικητήρια καί τρόπαια, ἵνα δοξασθῇ ὁ Θεός καί πρυτανεύσῃ ἡ ἀλήθεια, ἡμεῖς δέ, ὡς ἀγωνισταί τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἀποκομίσωμεν τόν περιπόθητον στέφανον τῆς ὁμολογίας παρά τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Γένοιτο!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ»

ΑΘΗΝΑΙ 24/3 - 6/4/2009

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τό ὑπ. ἀριθμ., 1777/27 Μαρτίου 2009 φύλλον τῆς ἐφημερίδος σας «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» δημοσιεύετε κείμενον τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, καταφερομένου μετά δριμύτητος καθ' ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπειδή εἰς τό ὡς ἄνω δημοσίευμα διαστρεβλώνεται ἡ ἀλήθεια, παρακαλοῦμεν ὅπως δημοσιεύσετε τήν παροῦσαν ἀπάντησιν πρός ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

1. Εἰς τάς ἀρχάς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐγεννήθη ἡ χειροτέρα αἵρεσις εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Πανθρησκεία, ὁ Οἰκουμενισμός.

Πρῶτον μέτρον τῆς δεινῆς αὐτῆς παναιρέσεως ὑπῆρξε ἡ ἀλλαγή τοῦ ἑορτολογίου (Ἐγκύκλιος 1920, Συνέδριο 1923).

Ὅμως ἡ ἀλλαγή τοῦ ἑορτολογίου, ὡς γνωστόν, εἶναι καταδικασμένη ἀπό τρεῖς πανορθόδοξες Συνόδους (1583, 1587, 1593), ἐπί Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ.

Τό ἔγκλημα τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ὅτι δέν ἠκολούθησαν τήν καινοτομίαν ἀλλ' ἔμειναν εἰς τήν ὑπακοήν τῶν πανορθοδόξων αὐτῶν Συνόδων;

2. Οἱ Πατριάρχαι Κων/πόλεως τά τελευταῖα ἔτη συμπροσεύχονται μέ ὅλα τά θρησκεύματα καί συλλειτουργοῦν μετά τοῦ αἱρετικοῦ πάπα, Ὅλαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀνήκουν εἰς τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.) ὡς μέλη του, δηλαδή εἰς τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ ἅγιοι πατέρες ἀπαγορεύουν ρητῶς τοιαύτας ἐκτροπάς καί ὑποδεικνύουν ὡς μόνον μέτρον τήν διακοπήν κάθε κοινωνίας μέ τούς παραχαράκτας τῆς πίστεως, τούς αἱρετικούς.

Αὐτό ἐτήρησαν καί τηροῦν οἱ Γ.Ο.Χ. ἐπί 85 ἔτη.

3. Εἰς τό δημοσίευμα γίνεται δεκτό ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. δέν ἔχουν μυστήρια.

Ὅμως κατά τίς ψευδοορθόδοξες συνάξεις τοῦ Σαμπεζύ καί τοῦ Μελαμέντε ἔγινε δεκτό ὅτι ἔχουν μυστήρια οἱ Μονοφυσίτες καί οἱ Καθολικοί, ὄχι ὅμως οἱ Γ.Ο.Χ.! κατά τόν κ. Σεραφείμ.

4. Ἡ Ἀποστολική διαδοχή τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι γνωστόν ὅτι προέρχεται ἀπό τούς Ρώσους τῆς διασπορᾶς, τούς ὁποίους ἐδέχθη προσφάτως ἡ Ρωσική Ἐκκλησία τῆς Μόσχας χωρίς ἀναχειροτονίαν. Μέ ἁπλόν συλλείτουργον ἀνεγνώρισε τήν κανονικότητα τῆς διασπορᾶς, συνεπῶς καί τήν χειροτονίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Βεβαίως αὐτό μᾶς εἶναι ἀδιάφορον, ἀλλά τό ἀναφέρομεν διά τοῦ λόγου τό ἀληθές.

5. Μέ βάσιν τό ἰσχῦον Σύνταγμα, μέ ἀποφάσεις ὑπουργικές, ἀποφάσεις δικαστηρίων καί Δημοσίας Διοικήσεως ἀναγνωρίζονται τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἀναγράφονται εἰς τά ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους. Ἀναγνωρίζονται τά Σωματεῖα μας. Ἀνεγείρομεν ἐλευθέρως Ἱερούς Ναούς καί Ἱεράς Μονάς καί γενικῶς ὑπάρχει καί λειτουργεῖ νομίμως ἡ Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν παραδόσεων μέ Ἀρχιερεῖς ὄχι τῶν ἐπαύλεων ἀλλά ἐκ Μοναστηρίων προερχομένων καί ἱερεῖς χωρίς μισθοδοσίαν, πρός τιμήν των.

Μέ τά ἀνωτέρω δεδομένα, ἐρωτᾶται ὁ κατήγορος τῶν Γ.Ο.Χ.: Ποία θά ἦτο ἡ κατάστασις τῆς ἐκκλησίας του εἰς περίπτωσιν διακοπῆς τοῦ ὑπαλληλικοῦ μισθολογίου τῶν κληρικῶν της; Ἄρα θά εἶχε τότε τήν τόλμην τῆς πολεμικῆς ἐναντίον ἰδεολόγων κληρικῶν;

7. Εἰς τό ὡς ἄνω δημοσίευμα ἀναγράφεται ψευδῶς ὅτι εἰς ὅλην τήν Ἑλλάδα οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι 50.000, ἐνῶ ἡ Ἔκθεσις τοῦ Στέιτ Ντιπάρτμεντ ἀναφέρει κατ' ἔτος ὅτι οἱ παλαιοημερολογίτες εἰς τήν Ἑλλάδα εἶναι 800.000.

8. Ὁ κ. Σεραφείμ ἀνεφέρθη ἀξιολόγως κατά τοῦ παπισμοῦ. Ὅμως ποῖον τό ὄφελος ὅταν ὁ πατριάρχης του μνημονεύει τόν πάπαν καί συλλειτουργεῖ μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ, κατά τόν ἴδιον ὁ παπισμός δέν εἶναι Ἐκκλησία;

Ὁ ἅγ. Ἰω. ὁ Χρυσόστομος τούς ὀρθοδόξους πού κοινωνοῦν μέ τούς αἱρετικούς τούς θεωρεῖ «ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ», ὁ δέ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἀναφέρει σχετικῶς ὅτι «οἱ μέν (αἱρετικοί) τέλεον περί τήν πίστιν ἐναυάγησαν, οἱ δέ (ὀρθόδοξοι οἱ κοινωνοῦντες μετά τῶν αἱρετικῶν) εἰ καί τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἱρέσεως συνόλλυνται»!

Ἄλλοτε δέ πάλιν ὁ ἴδιος ἅγιος Πατήρ, ἀναφέρει ὅτι «μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν (τό ὄνομα) κἄν ὀρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων». Ὁ δέ ἅγ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός ἀναφέρει σχετικῶς: «Οἵτινες τήν ὑγιῆ πίστιν προσποιοῦνται ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δέ τοῖς ἑτερόφροσι, τούς τοιούτους, εἰ μετά παραγγελίαν μή ἀποστῶσι, μή μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν μηδέ ἀδελφούς λέγειν».

Δηλαδή ἡ κοινωνία μετά τῶν μή ὀρθοδόξως φρονούντων εἶναι ἐφάμαρτη καί κατάκριτη.

«Ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινώνητος ἔστω».

9. Οἱ Γ.Ο.Χ. πράττουν αὐτό πού δέν πράττει ὁ κ. Σεραφείμ καί ὅσοι ἄλλοι ὁμόφρονες.

Τήν διακοπήν κοινωνίας μετά τῶν παρεκτρεπομένων ποιμένων.

Συνεπῶς οἱ Γ.Ο.Χ. δέν εἶναι «ὅμιλος κακοδοξούντων», ὅπως ἀδίκως τούς θεωρεῖ ὁ κ. Σεραφείμ, ἀλλά νησίδα ὀρθοδοξίας στόν ὠκεανόν τῆς οἰκουμενιστικῆς φρενίτιδος καί ἀποστασίας μέσα εἰς τό ὁποῖον εὑρίσκεται καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεπῶς καί ἡ Μητρόπολις Πειραιῶς ὑπό τόν κ. Σεραφείμ.

Μετά τιμῆς

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης

«Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος»
(Ψαλμ. ΡΙΑ´ 6)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ σοφός διδάσκαλος γεννήθηκε στὸν χῶρο πού θεωρεῖται ἡ κοιτίδα τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, ἐκεῖ πού ἐμφανίσθηκαν οἱ πρῶτοι φιλόσοφοι, στό Αἰγαῖο. Στή νήσο Νάξο τῶν Κυκλάδων, λοιπόν, εἶδε τό φῶς γιά πρώτη φορά τό ἔτος 1749 ὁ μικρός Νικόλαος Καλλιβούρτσης, υἱός τοῦ Ἀντωνίου καί τῆς Ἀναστασίας. Οἱ γονεῖς του ἦταν εὐσεβέστατοι, καὶ μάλιστα ἡ μητέρα του ἀργότερα ἔγινε Μοναχή μετονομασθεῖσα σέ Ἀγάθη. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν εὔπορη καὶ πολλά μέλη της διεκρίθησαν στά γράμματα, τό ἐμπόριο ἀλλά καί τά τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως. Τό ὄνομα τοῦ πατέρα του τό συναντᾶ κανείς πολύ συχνά σέ καταλόγους συνδρομητῶν γιά τήν ἔκδοση βιβλίων [* Ἐκείνη τήν ἐποχή ἡ ἔκδοση ἑνός βιβλίου ἦταν πολυδάπανη ὑπόθεση, γι᾽ αὐτό προκειμένου νὰ ἐκτυπωθῆ ἕνα σύγγραμμα, ἔπρεπε νὰ καταρτισθεῖ κατάλογος ἀπό ὅσους εἶχαν ἐνδιαφέρον γιά τό συγκεκριμένο βιβλίο, οἱ ὁποῖοι προκατέβαλον τό ἀντίτιμο τοῦ βιβλίου καί μέ τά συλλεγέντα χρήματα προχωρούσαν στήν ἔκδοση.], ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου Πέρος λεγόμενος. Ἀργότερα, ὁ ἀνηψιός τοῦ Ἁγίου Πέτρος Καλλιβούρτσης διακρίνεται ὡς ἀρχαιολόγος, ἱστορικός καί ποιητής.

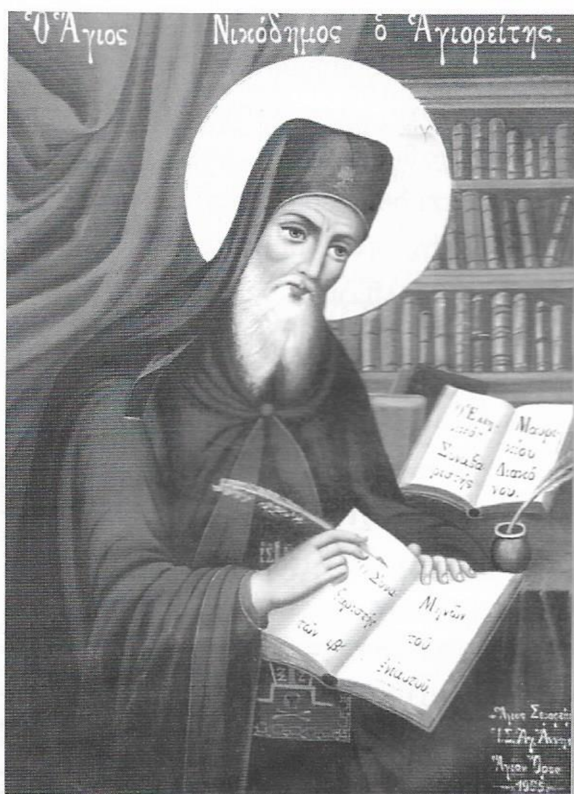
Ὁ Νικόλαος, τότε, Καλλιβούρτσης ἔμαθε τά πρῶτα του γράμματα πιθανώτατα ἀπό κάποιον ἀπό τούς ἱερεῖς τοῦ νησιοῦ, ἐφόσον δέν ὑπῆρχε τότε ὀργανωμένο σχολεῖο ἐκεῖ. Τό 1765 μετέβη στήν Σμύρνη καὶ μαθητεύει κοντά στόν Ἱερόθεο Βουλισμᾶ γιά περίπου πέντε ἔτη. Λόγῳ, ὅμως διωγμοῦ τῶν Ἑλλήνων ἀπό τούς Τούρκους στήν περιοχή αὐτή, ὡς ἀντίποινα γιά τά γεγονότα τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ὁ Νικόλαος ἀναγκάζεται νά ἐπιστρέψει πίσω στή Νάξο. Βρέθηκε πλησίον τοῦ λογίου Μητροπολίτου Παροναξίας Ἀνθίμου Βαρδῆ καὶ ἐπιδόθηκε περισσότερο στήν μελέτη θεολογικῶν συγγραμμάτων. Ἐκείνη τήν περίοδο ἦλθε σέ γνωριμία μέ τούς ἁγιορεῖτες Μοναχούς Γρηγόριο, Νήφωνα καί Ἀρσένιο πού εὑρίσκοντο στο νησί τῆς Νάξου, καί ἄρχισε νά διδάσκεται ἀπό αὐτούς τά ἰδεώδη τοῦ Ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ. Τό ἐνδιαφέρον του γιά τά πνευματικά τόν ὁδηγεῖ στήν Ὕδρα γιά νά συναντηθεῖ μέ τόν Ἐπίσκοπο Κορίνθου Μακάριο καί τόν Σίλβεστρο τόν Καισαρέα. Ἀπό τόν δεύτερο ἔλαβε συστατικές ἐπιστολές καί ἐπέστρεψε πάλι στή Νάξο γιά μικρό χρονικό διάστημα.

(Συνεχίζεται)

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Περί χρόνου ἀκριβείας καί Ὀρθοδόξου Καλανταρίου

Τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου

Διά τοῦτο καί ὁ θεῖος Χρυσόστομος (λόγῳ τοῦ εἰς τούς τά πρῶτα Πάσχα νηστεύοντος) λέγει· Χρόνων ἀκρίβειαν καί ἡμερῶν παρατήρησιν δέν ἠξεύρει ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐπειδή ὅσες φορές τρώγει τόν ζωοποιόν ἄρτον τοῦτον, καί τό ποτήριον τοῦτο πίνει, καταγγέλει τόν θάνατον τοῦ Κυρίου, καί Πάσχα ἐπιτελεῖ· ἀλλ' ἐπειδή εἰς τήν πρώτην σύνοδον ἐσυνάχθησαν οἱ Πατέρες καί ἐδιώρισαν πότε νά γίνεται τό Πάσχα, τιμῶσα ἡ Ἐκκλησία πανταχοῦ τήν συμφωνίαν καί ἕνωσιν, ἐδέχθη τόν διορισμόν ὁποῦ ἐκεῖνοι ἔκαμαν. Λοιπόν, ἔπρεπε, κατά τόν Χρυσόστομον, νά προτιμήσουν καί οἱ Λατίνοι τήν συμφωνίαν καί ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, περισσότερον ἀπό τήν παρατήρησιν τῶν χρόνων (τῆς ἰσημερίας δηλ. ὁποῦ ἐκατέβη τώρα εἰς τάς 11 Μαρτίου, οὖσα ἐπί τῆς πρώτης συνόδου εἰς τάς κα΄ μαρτίου) καί νά ἑορτάζουν τό Πάσχα μέ ἡμᾶς τούς Γραικούς, καί ὄχι νά ἀτιμάζουν τούς τριακοσίους ἐκείνους θεοφόρους καί πνευματοφόρους Πατέρας, ὁποῦ ἐνομοθέτησαν τοῦτο κατά θεῖον φωτισμόν, νομίζοντες τούτους ὡς ἀνοήτους, καί ὑβρίζοντες εἰς τήν κοινήν μητέρα πάντων ἡμῶν Ἐκκλησίαν, διότι (λέγει ἀκολούθως ὁ χρυσούς ρήτωρ) ἄν καί ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλλε, βέβαια δέν ἤθελε κατορθωθῆ τόσον μεγάλον καλόν, ἀπό τήν ἀκριβῆ ταύτην φύλαξιν τοῦ καιροῦ, ὅσον μεγάλον κακόν ἤθελε προξενηθῆ ἀπό τήν διαίρεσιν αὐτήν καί τό σχίσμα τό ἀπό τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδή λέγει· *«δέν φροντίζει ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία διά τοιαύτην παρατήρησιν τῶν χρόνων καί ἡμερῶν πάρεξ διά μοναχήν τήν ὁμόνοιαν καί εἰρήνην».* Καί βλέπε, ἀγαπητέ, πῶς ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὀνομάζει **σχισματικούς** τούς Λατίνους διά τί **ἐκαινοτόμησαν τό πασχάλιόν τους** καί **Καλαντάριον**, ὄχι διά τί δέν εἶναι τοῦτο, ὅσον κατά τήν ἰσημερίαν, ὀρθόν. Διότι καί ἡμεῖς

βλέπομεν πῶς ἡ ἰσημερία ἀληθῶς ἔμεινεν ὀπίσω ἡμέρας ια΄, ἀλλά διά τί ἐχωρίσθησαν κατά τοῦτο ἀπό ἡμᾶς, τό ὁποῖον εἶναι ἔγκλημα ἀσυγχώρητον, κατά τόν αὐτόν ἅγιον. Λέγει γάρ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅτι, τό νά νηστεύσῃ τινάς καί τό νά κάμῃ Πάσχα εἰς τοῦτον τόν καιρόν, ἤ εἰς ἐκεῖνον, μετά τήν εἰκοστήν πρώτην τοῦ μαρτίου, θετέον, ὡς κάμνομεν ἡμεῖς οἱ Γραικοί, ἤ μετά τήν ἑνδεκάτην Μαρτίου, ὡς κάμνουσιν οἱ Λατίνοι, τοῦτο δέν εἶναι ἔγκλημα, Τό δέ νά σχίσῃ τινάς τήν Ἐκκλησίαν καί νά ἀντιστέκηται φιλονείκως, καί νά κάμνῃ διχοστασία, καί διαιρέσεις, καί νά χωρίζῃ τόν ἑαυτόν του πάντοτε ἀπό τήν κοινήν σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο εἶναι ἁμάρτημα ἀσυγχώρητον, καί κατηγορίας ἄξιον, καί πολλήν ἔχει τήν κόλασιν καί τιμωρίαν. Ἄς ἠξεύρουν γάρ ὅτι καί αἱ οἰκουμενικαί σύνοδοι, ὁποῦ μετά τήν πρώτην ἔγιναν, καί οἱ λοιποί Πατέρες, ἔβλεπον ναί καί αὐτοί, ὡς σοφοί ὁποῦ ἦτο, πῶς ἐκατέβη πολλή ἡ ἰσημερία· ἀλλ' ὅμως δέν ἠθέλησαν νά τήν μεταθέσουν ἀπό τήν κα΄ Μαρτίου, ὁποῦ τήν ηὗρεν ἡ α΄ σύνοδος, προτιμῶντες περισσότερον τήν συμφωνίαν τῆς Ἐκκλησίας καί ἕνωσιν, ἀπό τήν ἀκρίβειαν τῆς ἰσημερίας, ἥτις δέν προξενεῖ, οὔτε εἰς τήν εὕρεσιν τοῦ ἐδικοῦ μας Πάσχα καμμίαν σύγχυσιν, οὔτε βλάβην εἰς τήν εὐσέβειαν, μάλιστα δέ καί προξενεῖ ἡ ἀκρίβεια αὕτη εἰς τούς Λατίνους δύω μεγάλας ἀτοπίας, τό νά ἑορτάζουν δηλ. τό Πάσχα, ἤ μετά ἰουδαίων, ὅπερ ἐναντίον ἐστίν εἰς τόν παρόντα ἀποστολικόν Κανόνα, ἤ πρό τῶν ἰουδαίων. Ὅτι δέ περισσότερον εὐαρεστεῖται ὁ Θεός εἰς τήν τάξιν τοῦ πασχαλίου καί ἁπλῶς εἰπεῖν, τοῦ καλανταρίου τοῦ ἐδικοῦ μας, παρά εἰς τήν ἀκρίβειαν τοῦ πασχαλίου καί καλανταρίου τῶν Λατίνων, φανερόν εἶναι ἀπό τά θαύματα ὁποῦ ἔδειξεε, καί δεικνύει ἕως τώρα δι' αὐτό. Διότι, κατά τά μέρη τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἡλιουπόλεως, ὁ ποῦ εἶναι αἱ δύω μεγάλαι Πυραμίδες, ἐνεργεῖ ὁ Θεός κάθε χρόνον τοιοῦτον παράδοξον· δηλ. κατά τό ἑσπέρας τῆς μεγάλης πέμπτης τῆς ἐδικῆς μας (ὄχι τῶν Λατίνων), ξερνᾶ ἡ γῆ λείψανα καί κόκκαλα παλαιά ἀνθρώπινα, ἀπό τά ὁποία γεμίζει ἕνας εὐρύχωρος κάμπος, ἅτινα στέκονται ἕως τήν πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως, καί τότε κρύπτονται, καί παντελῶς δέν φαίνονται, ἕως οὗ νά ἔλθῃ πάλιν ἡ μεγάλη πέμπτη. Τοῦτο δέν εἶναι κανένας μύθος, ἀλλά ἀληθινόν καί βέβαιον, μαρτυρημένον ἀπό παλαιούς, καί νέους ἱστορικούς, μάλιστα δέ ἀπό τόν Γεώργιον Κορέσσιον τόν Χίον, καί ἀπό τόν ἀοίδιμον πατριάρχην τῶν ἱεροσολύμων Νεκτάριον, ὅς τίς εἰς τόν ἀραβικόν χρονογράφον, ὁποῦ συνέγραψε, τό διηγεῖται ἐν σελίδ. 266. καί μέ τούς ὀφθαλμούς του φαίνεται, ἐξ ὧν λέγει παρακάτω, ὅτι τό εἶδε· (προμηνύουσι δέ τά ἀνθρώπινα κόκκαλα ταῦτα, τήν μέλλουσαν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, καθώς τά εἶδε καί ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ)· γράφει δέ καί ὁ ρηθείς Κορέσσιος, ὅτι ὁ Πασχασίνος ἔγραφε πρός Λέοντα (ὡς δείκνυται ἐν τῇ ξγ ἐπιστολῇ Λέοντος) ὅτι ἑορταζόντων ποτέ τό Πάσχα, τῶν μέν ἀνατολικῶν τή κβ΄ Ἀπριλίου τῶν δέ δυτικῶν, τή κε΄ Μαρτίου, μία βρύσις ξηρά οὖσα πρότερον, ἐγέμισεν ἀπὸ νερόν τή κβ΄ Ἀπριλίου, εἰς τό Πάσχα τό ἐδικόν μας δηλαδή, καί ὄχι τῶν Λατίνων· ὅρα τόν Δοσίθεον βιβλ. ιβ΄ περί τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχουσάντων σελίδ. 1198. διηγούμενον ὅτι εἰς τό Βελλιγράδιον, εὑρισκομένου ποτέ τοῦ ἱεροσολύμων Παϊσίου, ἠκολούθησεν ἕνα θαῦμα, **βεβαιωτικόν μέν τοῦ ἡμετέρου καλανδαρίου,** ἀναιρετικόν δέ τοῦ τῶν Λατίνων· ἤτοι ἡ ζύμη ὑπό Λατινίδος μέν ζυμωθεῖσα κατά τήν ἡμέραν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, μεταβληθεῖσα δέ εἰς πέτραν κίσσηρα.

[Ἁγ. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, Ἱερόν Πηδάλιον, ὑποσημ. εἰς τόν Ζ΄ Ἀποστολικόν Κανόνα, ἔκδ. Ἀστέρος 1982, σελ. 8-9]

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Ὅπως μετέδωσε τό Ἀθηναϊκόν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων εἰς τὰς 30.03.09 ὑπὸ τίτλον ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΕ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΑΣ:

Τό Βατικανό, μετά τή συνάντηση τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ' μέ τόν πρόεδρο Χριστόφια καί τίς συνομιλίες τοῦ δεύτερου μέ τόν πρωθυπουργό Καρδινάλιο Ταρσίζιο Περτόνε, ***ἀπέφυγε νά τοποθετηθεῖ δημοσίως,*** *πέρα ἀπό μιά εὐχή, γιά τό Κυπριακό, ἀλλά καί γιά τό θέμα τῆς καταστροφῆς τῶν ἐκκλησιῶν στό βόρειο τμῆμα τῆς Κύπρου. (...)*

Ὁ κ. Χριστόφιας ἀπηύθυνε στόν Ποντίφηκα πρόσκληση νά ἐπισκεφθεῖ ἐπίσημα τήν Κύπρο. Εἶπε ὅτι ἡ ἀντίδραση ὑπῆρξε θετική.

Μάλιστα, ἀνέφερε ὅτι θά πρόκειται γιά εἰδικό ταξίδι καί ὅτι τό Βατικανό, ἐπειδή ἀποδίδει ἰδιαίτερη σημασία στήν Κύπρο, δέν θά ἤθελε ὁ Πάπας νά κάνει «ἁπλῶς (στήν Κύπρο) μιά στάση» κατά τήν ἐπίσκεψή του τόν Μάιο στούς Ἁγίους Τόπους. Πρόσκληση γιά ἐπίσκεψη στήν Κύπρο ἀποδέχτηκε καί ὁ πρωθυπουργός τοῦ Βατικανό, Καρδινάλιος Περτόνε.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

«Ὁ χριστιανικός κόσμος δέν πρέπει νά εἶναι διχασμένος, γιατί ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδιαίρετη», τόνισε ὁ πρόεδρος Χριστόφιας σέ ἐρώτημα Ρώσου δημοσιογράφου καί ἐπεσήμανε ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἡ ἑνότητα τῶν χριστιανῶν καί ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ὑπέρ τοῦ διαλόγου.

Ἐπίσης, ἀνέφερε ὅτι ὁ Πάπας τοῦ ἐπεσήμανε τόν θετικό ρόλο πρός τήν κατεύθυνση αὐτή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου. Ὁ Πάπας χαρακτήρισε τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο ***«ὑπέρμαχο» τῆς ἑνότητας τῶν χριστιανῶν,*** *ἀνέφερε ὁ πρόεδρος Χριστόφιας καί πρόσθεσε «αὐτό μέ ἱκανοποιεῖ ἰδιαίτερα».*

«Ἐγώ ὁ κομμουνιστής....»

Μέ τόν χαρακτηρισικό τίτλο «Ἐγώ ὁ κομμουνιστής θά συναντηθῶ μέ τόν Πάπα» ἡ ἔγκυρη Ἰταλική ἐφημερίδα «Λά Στάμπα» στέγασε χθές ἐκτενές ρεπορτάζ γιά τήν ἐπίσκεψη τοῦ προέδρου Χριστόφια.

«Δέν ἀπαρνοῦμαι τήν ἰδεολογία μου, ἀλλά ποτέ δέν μέ τύφλωσε ἡ λάμψη τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης», γράφει ἡ ἐφημερίδα ὅτι δήλωσε ὁ κ. Χριστόφιας, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τήν πεποίθηση ὅτι ὁ Πάπας θά καταλάβει τό δράμα τῆς Κύπρου. (...)

Βλέπετε, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, ἐπί 35 ἔτη Πάπας δέν ἐστάθη δυνατόν νά κατανοήσῃ τό δράμα τῆς Κύπρου, ἀλλά τώρα ἐπιτέλους θά λάβῃ τήν ἐπιφοίτησιν! Ἦτο βλέπετε τοσοῦτον πολύπλοκον καί δυσνόητον...! Τί νομίζετε κ. Χριστόφια, ὁ Πάπας δέν κατεῖχε καλῶς τό θέμα τῆς Κύπρου; Πρόκειται περί ἀγνοίας τοῦ Ποντίφηκος; Ἄς τό ἀφήσωμεν ἀσχολίαστον. Ὅσον ἀφορᾶ τά μελιστάλακτα λόγια τοῦ Πάπα περί τοῦ Νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου καί διά τό πόσον φιλενωτικός εἶναι, φαίνεται καί ἀπό τήν ἀκόλουθον εἴδησιν.

✓ Πρός Πάπαν ἐπιστολῆς Χρυσοστόμου (Νεοημερολογίτου) Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου τό ἀνάγνωσμα:

«Τῷ Ἁγιωτάτῳ Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, κυρίῳ Βενεδίκτῳ ΙΣΤ΄, ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Βαθύτατα ἐθλίβημεν πληροφορηθέντες τήν φοβεράν εἴδησιν περί τοῦ φονικοῦ σεισμοῦ, ὅστις ἔπληξε τήν περιοχήν Λ' Ἀκουΐλά τῆς Κεντρικῆς Ἰταλίας.

Πρός τήν Ὑμετέραν Ἁγιότητα, καί μέσω Αὐτῆς πρός τούς συγγενεῖς καί τάς οἰκογενείας τῶν τόσων ἀδίκως φονευθέντων καί πληγέντων συνανθρώπων ἡμῶν, ἀπευθύνομεν τά βαθύτατα καί εἰλικρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ἀλλά καί ἡμεῖς ὁ ἴδιος προσωπικῶς, συμμετέχομεν εἰς τήν ὀδύνην καί εἰς τό πένθος τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ καί προσευχόμεθα διά τήν ἄνωθεν παρηγορίαν καί ἀνακούφισιν τῶν πληγέντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Εἰς ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης λύπης ἡμῶν, ἀλλά καί τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τόν βαρύτατον πόνον καί εἰς τήν φοβεράν δοκιμασίαν τῶν πληγέντων συνανθρώπων ἡμῶν, δεχθῆτε, παρακαλοῦμεν, τήν ἐσωκλειομένην τραπεζικήν ἐπιταγήν, ὕψους πεντήκοντα χιλιάδων εὐρώ (50.000) ὡς συμβολικήν βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τά ἀπαιτούμενα ἔξοδα ***ἐπιδιορθώσεως τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ πληγέντων ἐκεῖ Ἱερῶν Ναῶν.***

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύῃ, στηρίζῃ καί παρηγορῇ τούς πληγέντας ἀδελφούς ἡμῶν» (βλ. Romfea.gr τῆς 08.04.09 ὥρα 15:01).

Ἀσφαλῶς ὁ φονικός σεισμός ἦταν κάτι τό πολύ δυσάρεστον, καί κανείς δέν δύναται νά κατακρίνει τήν ἔκφρασιν συλλυπητηρίων ἐκ μέρους τοῦ κ. Χρυσοστόμου. Διατί ὅμως νὰ ἀπευθύνῃ ταῦτα εἰς τὸν Πάπαν καί ὄχι εἰς τάς ἰταλικάς ἀρχάς; Ὁ Πάπας εἶναι ἀρχηγός ἑτέρου κράτους, τοῦ Βατικανοῦ. Καί πρός τί τοσοῦτον «λιβάνισμα» εἰς τήν «Αὐτοῦ Ἁγιότητα»

τόν Πάπαν, τόν ὁποῖον ἀποκαλεῖ μάλιστα καί «ἀγαπητόν ἀδελφόν» αὐτοῦ; Καί διατί νά σπεύση νά στείλει οἰκονομική ἐνίσχυσιν διά τήν ἐπισκευήν παπικῶν ναῶν; Ἡ πάμπλουτος νεοημερολογιτική Ἐκκλησία τῆς Κύπρου θά μποροῦσε νά βοηθήσει τούς πληγέντας, ἤ νά συνεισφέρει εἰς τήν ἀνέγερσιν σχολείων, ἤ ἄλλων κτιρίων. Τό περιεχόμενον ὅμως τῆς ἐπιστολῆς φανερεῖ τήν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀμετανοήτου αἱρεσιάρχου Πάπα ὡς κανονικοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης «ἀδελφοῦ» τοῦ νεημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

✓Ὅπως ἀναφέρει τό Πρακτορεῖον www.romfea.gr εἰς τάς 12.04.09:

Η ΜΟΣΧΑ ΑΝΤΙΔΡΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚ.ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ Τμήματος τῶν Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, Ἐπίσκοπος Βολοκολάμσκ κ. Ἰλαρίωνας, ἐξέφρασε τήν ἔντονη διαφωνία του σχετικά μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά διαποιμαίνει ὅλες τίς Ἐκκλησιαστικές Κοινότητες τῆς Ὀρθόδοξης Διασπορᾶς.

«Μιά ἀπό τίς βασικές προκλήσεις σήμερα, κατά τήν ἄποψή μου εἶναι ἡ κατάσταση στίς Διορθόδοξες Σχέσεις, ἡ ὁποία σχετίζεται μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως νά διαδραματίζει κάποιον ἰδιαίτερο ρόλο στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία», δήλωσε ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ἰλαρίωνας κατά τή συνέντευξη Τύπου στό Ρωσικό Πρακτορεῖο «Ἰντερφαξ» τήν Παρασκευή.

Ἐπίσης σύμφωνα μέ τόν ἐπικεφαλῆς τῶν Ἐξωτερικῶν Σχέσεων τό Πατριαρχεῖου Μόσχας κ. Ἰλαρίωνα, «κατ᾽ οὐσίαν πρόκειται γιά ἐπιβολή στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μοντέλου πού ὑπάρχει στή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, κατά τό μέτρο δυνατόν κεντροποιημένη ἐκκλησιαστική ἐξουσία, μέ ἐπικεφαλῆς ἕναν ἐπίσκοπο ὡς ἀρχηγό τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας».

Ἀκόμη ὁ ἐπίσκοπος Ἰλαρίωνας ὑπενθύμισε, πώς «στήν ὀρθόδοξη παράδοση ποτέ δέν ὑπῆρχε ἕνα τέτοιο μοντέλο», ἐκφράζοντας ταυτόχρονα τήν ἀμφιβολία, πώς «δέν ἔχουμε δικαίωμα ἀναθεώρησης, τῆς διδασκαλίας μας περί Ἐκκλησίας».

Ἐν τῷ μεταξύ σύμφωνα μέ τόν κ. Ἰλαρίωνα, σήμερα «οἱ πρῶτοι στήν ἱεραρχία» τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως καλοῦν νά ἀναθεωρηθεῖ ἡ ἀρχή τοῦ πρωτείου στόν Ὀρθόδοξο κόσμο.

Τό μοντέλο αὐτό προβλέπει τό Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως «νά διοικεῖ ὅλες τίς ἐκκλησίες στή λεγόμενη Διασπορά». Δηλαδή ὅλες οἱ κοινότητες οἱ ὁποῖες βρίσκονται ἔξω τῶν ἱστορικῶν, κανονικῶν, ἐθνικῶν Ἐκκλησίων πρέπει νά ἐνταχθοῦν στή δικαιοδοσία τῆς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τέλος ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀνέφερε, πώς «ὅλο τό σύνολο τῶν ζητημάτων αὐτῶν θά συζητηθεῖ τόν προσεχῆ Ἰούνιο στά πλαίσια τῆς Διορθόδοξης συνδιάσκεψης πάνω στό θέμα τῆς Ὀρθόδοξης Διασπορᾶς, ὅπου στή Ρωσική Ἐκκλησία «ἐπίμονα θά ἐπιβληθεῖ μοντέλο» πού προτείνει τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Πράγματι, τό Πατριαρχεῖο Κπόλεως προβάλλει τόν ΚΗ΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμενιῆς Συνόδου ὁ ὁποῖος καθορίζει τά ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου Κπόλεως διά νά διεκδικήση τήν διαποίμανση τῶν χωρῶν τῆς διασπορᾶς ἐπειδή ἀναφέρεται στούς Ἐπισκόπους «ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς»: «(...)τοὺς τῆς Ποντιακῆς, καὶ τῆς Ἀσιανῆς, καὶ τῆς Θρακικῆς διοικήσεως Μητροπολίτας μόνους, ἔτι δὲ καὶ τοὺς ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἐπισκόπους τῶν προειρημένων διοικήσεων χειροτονεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προειρημένου ἁγιωτάτου θρόνου τῆς κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἁγιωτάτης ἐκκλησίας (...)». Ἰδού ὅμως πῶς ἑρμηνεύει τό ἐδάφιον τοῦτο ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης: «Πρός τούτοις ὁρίζομεν καί ψηφιζόμεθα, ὥστε νά χειροτονοῦνται ἀπό τον προρρηθέντα ἁγιώτατον θρόνον τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἤ μόνοι οἱ Μητροπολῖται, (ἀλλ᾽ οὐχί καί οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ὑποκείμενοι τοῖς Μητροπολίταις. Ἕκαστος γάρ τούτων χειροτονεῖται ἀπό τόν ἰδικόν του Μητροπολίτη μετά τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας, καθώς οἱ θεῖοι Κανόνες διαγορεύουσι, καί μάλιστα ὁ ς΄ τῆς Α΄), οὐ μόνον δέ νά χειροτονοῦνται οἱ τῶν εἰρημένων Διοικήσεων Μητροπολῖται, ἀλλά δή καί οἱ Ἐπίσκοποι οἱ εἰς τούς βαρβαρικούς τόπους εὑρισκόμενοι τούς γειτονεύοντας εἰς τάς ῥηθείσας αὐτάς Διοικήσεις, καθώς οἱ μέν Ἀλανοί λεγόμενοι, παράκεινται καί συνορεύουσι μέ τήν τοῦ Πόντου Διοίκησιν, οἱ δέ Ρῶσσοι μέ τήν τῆς Θράκης». Εἶναι λοιπόν φανερόν ὅτι εἰς τόν Κωνσταντινουπόλεως δέν ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐπί ὅλων τῶν ἐδαφῶν τῆς Οἰκουμένης, ἐκτός τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά μόνον ἐπί τῶν ἐπαρχιῶν ἐκτός μέν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας («ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς») γειτνιαζόντων δέ μετά τῶν Ρωμαϊκῶν πολιτικῶν Διοικήσεων τοῦ Πόντου καί τῆς Θράκης (Ἀλανία καί Ρωσία).

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο οἱ Ρῶσοι ὅπως καί ὁ κ. Ἰλαρίων ἔχουν δίκαιο. Ὁ ζῆλος των ὅμως περιορίζεται εἰς τά διοικητικά ζητήματα καί οὐχί εἰς τά τῆς πίστεως.

Περί διαλόγου μετ᾽ Ἐνισταμένων

Τήν 17/30-4-2009 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν, δημοσιευθεῖσα εἰς τήν ἱστοσελίδα αὐτῆς:

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀσθενείας τοῦ Γέροντος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ καί Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς κ. Κυπριανοῦ ὑπῆρξαν ὡρισμέναι ἐπαφαί Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετά τῆς διϊσταμένης ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ὀρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Αἱ συζητήσεις ἐγένοντο μέ σκοπόν τήν ἀποκατάστασιν τῆς ἐν ἔτει 1985 διαρραγήσης ἑνότητος μεταξύ ἡμῶν.

Ἐκ τῶν συζητήσεων προέκυψεν ὅτι παρά τά θετικά βήματα[1] τά ὁποῖα ἐσημειώθησαν ἐκ μέρους τῆς προαναφερθείσης Κοινότητος πρός προσέγγισιν, ἐν τούτοις δέν διεπιστώθη ταὐτότης ἀπόψεων ἐπί ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων[2].

Ὡς ἐκ τούτου, ἐκρίθη ὅτι ὑπό τάς παρούσας συνθήκας δέν ὑφίστανται αἱ ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις διά τήν συνέχισιν τοῦ διαλόγου.

Καλοῦμεν ἅπαντα τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, κλῆρον καί λαόν, ὅπως προσεύχωνται διά τήν ἐν τῷ μέλλοντι δημιουργίαν τῶν ἀπαραιτήτων συνθηκῶν διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος ἐπί τῷ θεμελίῳ τῆς ἀληθείας, κατά τό θέλημα τοῦ Κυρίου.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

[1] Θετικά βήματα θεωροῦνται ἡ ἐκ μέρους τῶν Ἐνισταμένων ἀποδοχή τῆς ἀναφορᾶς ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἡ ἐκ μέρους των ἀπερίφραστος καταδίκη του Οἰκουμενισμοῦ, ἡ κατηγορηματική των δήλωσις ὅτι οὐδέποτε ἐθεώρησαν τήν νεοημερολογιτικήν Ἐκκλησίαν ὡς «Μητέρα Ἐκκλησίαν», ἡ παῦσις τῆς διακηρύξεως τῆς θεωρίας περί «ἀσθενῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας», ἡ συμφωνία διά τήν μή παροχήν μυστηρίων εἰς τούς νεοημερολογίτας καί ἡ παραδοχή ὅτι οἱ ἐναπομείναντες Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι κάθε ἐποχῆς ἔχουν τό δικαίωμα τῆς καταδίκης κάθε αἱρέσεως.

[2] Δέν ἐπῆλθε συμφωνία εἰς τήν ἀποδοχήν τῶν νεοημερολογιτῶν /οἰκουμενιστῶν κατόπιν ὁμολογίας καί χρίσματος, εἰς τήν ἀποδοχήν ὅσων δέν φέρουν οὐδέ τόν τύπον τοῦ Ὀρθοδόξου Βαπτίσματος διά βαπτίσεως καί εἰς τήν ἀναγνώρισιν τῆς καταδίκης τῶν Οἰκουμενιστῶν ὀνομαστί, καθώς οἱ Ἐνιστάμενοι θεωροῦν ὅτι τοῦτο εἶναι ἁρμοδιότης μόνο Πανορθοδόξου Συνόδου. (Ἐκτενῶς εἰς τά σημεῖα ταῦτα διαφορᾶς ἀναφέρονται ἐκτενῶς οἱ Ἐνιστάμενοι εἰς ἀνακοίνωσίν των τῆς 9-12-2008).

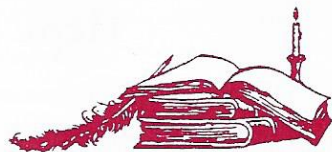
Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἀπέβλεπε εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἦτο λακωνική, καθὼς οἱ Ἐνιστάμενοι παρεκάλεσαν ἡμᾶς νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν τὴν ἐπιστολήν των εἰς τὴν ὁποίαν διεκρίνοντο σαφῶς αἱ θέσεις των καὶ ἡμεῖς ἐσεβάσθημεν τὴν ἐπιθυμίαν των. Πλήν ὅμως, ἀναγνώσαντες οὗτοι τὴν ἡμετέραν συνοπτικήν ἀνακοίνωσιν, ἐθεώρησαν χρήσιμον νὰ δημοσιεύσουν τὴν μεταξύ ἡμῶν ἀλληλογραφίαν, ὅπου καί ἡ ἀπάντησίς των. Ὡς ἐκ τούτου δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νά προβοῦμεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν αὐτῶν κειμένων πρὸς πληρεστέραν γνῶσιν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ..

Ὡς ἀναφέρει καὶ ἡ ἀνακοίνωσις, ἡ ἀφορμή διά τὰς ἐπαφάς μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων ἐδόθη ἀπό τήν ἀσθένειαν τοῦ Γέροντός των κ. Κυπριανοῦ. Τόν ἀσθενοῦντα ἐπεσκέφθησαν τινές τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας καθώς καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσόστομος. Τοῦτο ἐξετιμήθη ὑπό τῆς πλευρᾶς τῶν Ἐνισταμένων καὶ ἐζητήθη ἡ ἔναρξις διαλόγου διὰ τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς, ὡς χαρακτηριστικῶς εἶπον. Συνεστήθησαν δύο ἐπιτροπαί ἑκατέρωθεν διὰ νὰ συζητήσουν τάς μεταξύ ἡμῶν διαφοράς, πλήν ἡ πρότασις ἡμῶν διὰ τήρησιν κοινῶν πρακτικῶν καί κοινῶν ἀνακοινωθέντων δὲν ἐγένετο δεκτή, καθώς ἐπεθύμουν ὁ διάλογος νὰ εἶναι ἀνεπίσημος. Τὸν ἀνεπίσημον διάλογον ὥρισαν ὡς «μή δεσμευτικόν», ἄν καὶ οὐδείς διάλογος μεταξύ ἐπιτροπῶν δύναται νὰ ἔχει δεσμευτικόν χαρακτῆρα, εἴτε ἀνεπίσημος εἴτε ἐπίσημος, διότι ἀκόμη καὶ ἐάν συμφωνήσουν αἱ ἐπιτροπαί, τὰ συμφωνηθέντα δὲν ἰσχύουν ἐάν δὲν γίνουν δεκτά ἀπό τὰ σώματα τὰ ὁποῖα ἔδωσαν τὴν ἐντολήν εἰς τὰς ἐπιτροπάς.

(συνεχίζεται)

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

«Ἡ Ὀρθόδοξη Ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό 1924 μέχρι σήμερα»

Ἡ Ἑλληνική Θρησκευτική Κοινότης τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν προέβη εἰς μίαν χρησιμωτάτην ἔκδοσιν: συνέλεξεν εἰς ἕνα τόμον ἅπαντα τά ἐπίσημα ἔγγραφα καί ἐγκυκλίους τά σχετικά μέ τήν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας καθώς καί ἄλλα τινά χρήσιμα κείμενα. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσόστομος ἐπευλόγησε τήν ἔκδοσιν καί ἀπέστειλεν εἰς τό ἱστορικόν σωματεῖον τήν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάρις ὑμῖν εἴη παρά Θεοῦ, Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος, παρ' ἡμῶν δέ εὐχή καί εὐλογία.

Ἐκομισάμεθα τό ὑμέτερον ἔγγραφον, περί «Ὀρθοδόξου ὁμολογίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» περιέχον ἀναγκαίας καί ὀρθάς κατά καιρούς κατευθύνσεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, διά τάς ἀναφυομένας κρισιμότητας τοῦ ἱεροῦ τῆς πίστεως ἡμῶν ἀγῶνος.

Κρίνομεν προϊόν ζήλου καί ἀγάπης διά τήν μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν μας τό πονημάτιον, ὡς ἀπαραίτητον ἐχέγγυον διά πάντα πιστόν, κληρικόν καί λαϊκόν, διό καί σᾶς συγχαίρομεν καί εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Εἶναι ὄντως ναυτική πυξίς πλεύσεως εἰς τήν τρικυμιώδη θάλασσαν τοῦ αἰῶνος μας καί ἰδιαιτέρως τῶν ἡμερῶν μας. Πᾶς ὁ θέλων ἀληθῶς σωθῆναι, ἤδη ἔχει τόν καλόν σύμβουλον καί ὁδηγόν τῆς πορείας του.

Χαρακτηρίζομεν δέ τό ἔργον, ὡς συμπλήρωμα κενοῦ, ἀπαραίτητον διά κάθε ἰδεολόγον ἀγωνιστήν τῆς εὐσεβείας κληρικόν καί λαϊκόν καί εὐχόμεθα τήν ἀντιμισθίαν πλουσιοπάροχον ἐξ οὐρανοῦ.

Ἡ πρωτοπόρος εἰς τόν ἱερόν ἀγῶνα Κοινότης τῶν ΓΟΧ ἐβάστασε τό βαρύ φορτίον τούτου ἀπ' ἀρχῆς μέχρις τῆς ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῆς ἐξόδου τῶν Τριῶν Ἀρχιερέων εἰς τόν ἀγῶνα ἐν ἔτει 1935, ὁπότε ἔλαβε πληρότητα ἡ Ἐκκλησία. Βλέπομεν δέ μετά χαρᾶς ἀναθάλλουσαν τήν ἐν λόγῳ Κοινότητα εἰς τάς ἡμέρας μας διά τῆς παρούσης συνθέσεως ἐκ μελῶν μετά θείου ζήλου καί, ἰδιαζόντως τοῦ προέδρου Αὐτῆς κ. Κων/νου Καραμήτσου, υἱοῦ τοῦ μακαριστοῦ καί ἀλήστου μνήμης Θεολόγου Σταύρου Καραμήτσου, ὅστις συνεχίζει προθύμως τό ἔργον τοῦ πατρός σου.

Ἐπιλογίζοντες προσεπευχόμεθα ὅπως ἡ προσδοκία ἡμῶν διά τήν ἀνάδειξιν ἔργου γονίμου αὐτῆς, καταστῆ πραγματικότης.

Διό καί εὐχόμεθα τήν θείαν σύναρσιν ἐπί τούτῳ, εἰς δόξαν Θεοῦ καί στηριγμόν τοῦ ἱεροῦ τῆς πίστεως Ἀγῶνος ἡμῶν.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀξίζει νά παραθέσουμε τόν πίνακα τῶν περιεχομένων ἐπισήμων κειμένων:

Τό βιβλίον διατίθεται δωρεάν ἀπό τάς κατά τόπους ἐνορίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

❖ Τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 9/22 Μαρτίου καί εἰς τό πλαίσιο τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Τεσσαράκοντα μαρτύρων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τῆς καθιερωμένης ὡς β΄ πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ.

❖ Τήν Τρίτη 11/24 Μαρτίου μέ μοναστηριακή τάξη καί εὐπρέπεια ἑόρτασε τήν ἐτήσια πανήγυρί της ἡ Ἱ. Μονή Ἁγ. Σωφρονίου Κουβαρᾶ. Τῆς Θ. Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Ἀθανάσιος, ἐνῶ τόν θ. Λόγο ἐκήρυξε ὁ συμπροσευχόμενος οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου 22-3/4-4 ἑορτάσθηκε ἡ ἐτήσια πανήγυρις τοῦ ἱδρυματικοῦ Ἱ. παρεκκλησίου Ρόδον τό Ἀμάραντον Πειραιῶς τῆς ὁμωνύμου φιλοπτώχου ἀδελφότητος Κυριῶν καί Δεσποινίδων. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως, μέ κανονική ἄδεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, προέστη ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος.

❖ Μέ τήν πρέπουσα λαμπρότητα ἑορτάσθηκε τήν τρίτη 25-3/7-4 τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον, δηλαδή ἡ μεγάλη θεομητορική ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἀλλά καί ἡ ἐπέτειος τῆς ἡρωϊκῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἱστορικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κέρτεζης Καλαβρύτων. Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Ἀθανασίου ἐτελέσθη ἡ ἐτήσια ἑορτή τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαρίσης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστῖνος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν πού τελέσθησαν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Καθεδρικό Ἱ. Ναό Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Χαλκίδος. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καραβᾶ Πειραιῶς προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, ἐνῶ στόν Μ. Ἑσπερινό καί τήν λιτάνευση τῆς ἱερᾶς εἰκόνος ἐκτός τοῦ οἰκείου ἱεράρχου ἔλαβε μέρος καί ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ.

Φώτιος. Στό πλαίσιο τῆς μεγαλωνύμου ἱερᾶς αὐτῆς ἑορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἱερούργησε στόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Θηβῶν. Ὁμοίως μέ ἰδιαίτερη κατάνυξη ἑόρτασαν καί τήν ἐτήσια πανήγυρί τους οἱ ἀφιερωμένοι εἰς τήν Πάναγνο Κόρη τῆς Ναζαρέτ ἱεροί Ναοί Καβάλας, Μεταμορφώσεως Ἀττικῆς, Σαλαμῖνος, Λουτρακίου, Ζευγολατειοῦ Κορινθίας καί Δομβραίνης Θηβῶν.

❖ Μέ ἰδιαίτερη κατάνυξη καί θρησκευτική εὐλάβεια ἑορτάσθηκε ἡ Κυριακή τῶν Βαΐων εἰς τόν καθεδρικό Ἱ. Ναό Ἁγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν. Μετά τό πέρας τῆς εὐχα-

ριστιακῆς συνάξεως εἰς τήν ὁποίαν προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί μέ τήν πάνδημη συμμετοχή τοῦ φιλεόρτου λαοῦ ἐτελέσθη λαμπρή λιτανεία ὅπου κλῆρος καί λαός «ὡς οἱ παῖδες τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες» ὑμνοῦν τόν «ἐπί πώλου ὄνου καθεζόμενον» Σωτῆρα Χριστόν. Κατά ἀρχαιοτάτη λειτουργική παράδοση κατά τήν Κυριακή τῶν Βαΐων ἐτελεῖτο λιτανεῖα, ἡ ὁποία δυστυχῶς καταργήθη στίς πόλεις καθώς φαίνεται κατά τούς δύσκολους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Ἡ μεγαλόπρεπη αὐτή λειτουργική πράξη διετηρήθη μέχρι τίς ἡμέρες μας καί τελεῖται στά νησιά τῶν Κυκλάδων Μῆλο καί Κίμωλο.

❖ Τήν Τρίτη τῆς Διακαινησίμου 8/21 Ἀπριλίου καθ' ἥν ἡμέρα ἑορτάζουμε τά θαυμάσια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος ὡς τοποτηρητής τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κρήτης, προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἑορτάζοντος Ἱ. παρεκκλησίου Παναγίας Πορταϊτίσσης εἰς Σμάρι Καστελίου. Ὁμοίως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πανηγύρισαν ὁ ὁμώνυμος

Ἱ. Ναός Καλλιθέας Ἀθηνῶν, καθώς ἐπίσης ἡ συνώνυμος Ἱ. Μονή εἰς Δυτικόν Πέλλας, τά Ἱ. Ἡσυχαστήρια εἰς Δόξα Θεσ/νίκης καί εἰς Ἀρτέμιδα Ἀττικῆς.

❖ Τήν Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου 11/24 Ἀπριλίου, ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν ἑορτάζομεν τό ὑπερφυές θεομητορικό θαῦμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πανηγύρισαν μέ μοναστηριακή τάξη καί λαμπρότητα αἱ Ἱ. Μοναί Ζωοδόχου Πηγῆς Πατρῶν καί Κοσμοσωτήρας Κυρονερίου Ἀττικῆς. Εἰς τήν πανήγυριν τῆς πρώτης προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ.

Καλλίνικος, ἐνῶ εἰς τήν ἑορτήν τῆς δευτέρας συνευχομένου ἐν τῷ ἱερῷ βήματι τοῦ οἰκείου ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, ἱερούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

❖ Τό Σάββατο τῆς Διακαινησίμου 12/25 Ἀπριλίου εἰς τήν Ἱ. Μονή Ἁγ. Μαρίνης Κερατέας λιτανεύθηκε μετά τό πέρας τῆς ἀναστάσιμης θ. λειτουργίας ἡ θαυματουργός εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γοργοϋπηκόου. Ἡ θεομητορική εἰκόνα ἀποτελεῖ γιά τήν Ἱ. Μονή ἔνθεο φυλακτήριο καί λιτανεύεται καθ' ἔτος τό Σάββατο τῆς Διακαινησίμου μέ τήν προβλεπόμενη ἁγιορείτικη τάξη. Τῆς πανηγυρικῆς συνάξεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἐνῶ ἄξια ἀναφορά ὑπῆρξε ἡ ἐκπροσώπησις Ἱ. Μονῶν καί ἡ πάν-

δημη συμμετοχή τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

❖ Τήν Κυριακή τοῦ Ἀντίπασχα 13/26 Ἀπριλίου πανηγύρισε ὁ δισυπόστατος Ἰ. Ναός Ἁγ. Τριάδος καί Ἀποστόλου Θωμᾶ Κολινδροῦ.

❖ Μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀναστάσιμης πανδαισίας καί σύμφωνα μέ τό παλαιό καί εὐλογημένο ἔθιμο κάθε χρόνο τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων ἡ θαυματουργός εἰκόνα τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, πού εἶναι ἀποθησαυρισμένη στήν Ἰ. Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν εἰς τά Νένητα Χίου, λιτανεύεται χάριν εὐλογίας καί ἁγιασμοῦ τῶν πιστῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς. Ἡ ἱερά εἰκόνα, πού λιτανεύεται μετά τό πέρας τῆς ἀναστάσιμης θ. Λειτουργίας ἀπό τήν παλαιοτάτη Ἰ. Μονή ἕως τό χωριό Νένητα, συνοδεύεται ἀπό μεγάλο πλῆθος πιστῶν, πού ἀκολουθεῖ πεζοπορώντας ἐπί δίωρο καί παρακολουθεῖ μέ ἱερή εὐλάβεια τίς σχετικές δεήσεις ὡς καί τήν ἀνάγνωση τῶν ἀναστασίμων εὐαγγελικῶν περικοπῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν Νένητων, γιά τούς ὁποίους ἡ ἡμέρα αὐτή εἶναι σημεῖο ἀναφορᾶς, ὑποδέχονται στό χωριό τους τήν ἐφέστια εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλλου Μιχαήλ μέ κωδωνοκρουσίες καί

θυμιάματα. Τοῦ ἱεροπρεποῦς καί ἰδιόμορφου αὐτοῦ ἑορτασμοῦ τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων 20-4/3-5 προέστη ὁ Τοποτηρητής τῆς νήσου Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Μέ ὑποδειγματική εὐταξία «καθώς πρέπει τοῖς Ἁγίοις» ἑορτάσθηκε γιά μία ἀκόμη χρονιά ἡ μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἁγ. Γεωργίου στούς ὁμωνύμους Ἰ. Ναούς Θεσ/νίκης, Κατερίνης, Πειραιῶς, Κερατσινίου Ἄνω Λιοσίων, Θέρμης, Θρακομακεδόνων, Ἁγ. Πνεύματος Σερρῶν καί Πυργί Σάμου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ ὡς καί τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνος εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναόν Ἁγ. Γεωργίου Ταμπουρίων Πειραιῶς. Ὁ ὡς ἄνω ἱεράρχης τήν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἱερούργησε εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἰ. Ναόν Ἁγ. Γεωργίου Κερατσινίου, ἐνῶ τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καί στό πλαίσιο τῆς πανηγύρεως τοῦ ὡς ἄνω ναοῦ χοροστάτησε εἰς τόν μεθεόρτιο ἑσπερινό καί ἀκολούθως ἡγήθηκε τῆς ἱερᾶς λιτανείας τῆς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου.

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου ἑορτάσθη ἡ πανήγυρις τοῦ Ἰ. Ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Ἄνω Λιοσίων.

❖ Σέ συνιερουργία μετά τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τήν Παρασκευή 25-4/8-5 τῆς ἐτησίας πανηγύρεως τῆς Ἰ. Μονῆς Ἁγ. Μάρκου Κορωπίου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Μέσα στό πλαίσιο τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἰ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Θηβῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἐχειροτόνησε πρεσβύτερο τόν Διάκονο π. Στυλιανό Κομνηνό. Ὁ νεοχειροτονηθείς ἱερεύς πνευματικό τέκνο τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Ἠλίου Τσίκνα εἶναι ἔγγαμος πατήρ δύο τέκνων καί προήχθη εἰς τόν β΄ βαθμό τῆς ἱερωσύνης μετά ἀπό ὀκταετῆ θεοφιλή διακονία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2009

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ εὐφροσύνης ἀνάπλεως»

ΕΝΤΥΠΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 123/2001
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734